

Udskriftsdato: 24. december 2025

2020/1 LSF 132 (Gældende)

Forslag til Lov om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Gennemførelse af dele af aftale om politiets og anklagemyndighedens økonomi 2021-2023)

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: Justitsmin., j.nr. 2020-023-0028

Forslag

til

Lov om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love

(Gennemførelse af dele af aftale om politiets og anklagemyndighedens økonomi 2021-2023)

§ 1

I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1445 af 29. september 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 804, stk. 3, 3. pkt., og § 807, stk. 3, 2. pkt., ændres »stk. 7, 1. pkt.« til: »stk. 8, 1. pkt.«.

2. I § 806, stk. 2, 1. pkt., ændres »stk. 9« til: »stk. 10«.

3. I § 806 indsættes efter stk. 6 som nyt stykke:

»Stk. 7. Politiet kan træffe afgørelser om pålæg om edition af oplysninger om transaktioner, konti, depoter, bokse eller lignende fra virksomheder eller personer, der er omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13 eller 19-24, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme. Politiet kan i afgørelsen om pålæg om edition efter 1. pkt. bestemme, at der fra virksomheder og personer, der er omfattet af § 1 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, kan indhentes oplysninger, som de pågældende har rådighed over, om transaktioner på en konto, hvortil der er overført midler ved en transaktion, som er omfattet af afgørelsen om edition, eller ved en transaktion, der udspringer af en transaktion, som er omfattet af afgørelsen om edition. Stk. 4, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Politiets afgørelser efter dette stykke skal være skriftlige og ledsaget af grunde.«

Stk. 7-9 bliver herefter stk. 8-10.

4. I § 807, stk. 2, 1. pkt., ændres »en kendelse« til: »et pålæg«.

5. I § 807, stk. 2, 2. pkt., ændres »Rettens kendelse« til: »Rettens kendelse efter § 806, stk. 2, eller politiets afgørelse efter § 806, stk. 7«.

6. I § 807 a, 3. pkt., ændres »§ 806, stk. 9« til: »§ 806, stk. 10«.

§ 2

I lov om våben og eksplosivstoffer, jf. lovbekendtgørelse nr. 920 af 29. august 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 6 b, stk. 1, 1. pkt., ændres »840 kr.« til: »1.085 kr.«.

2. § 6 b, stk. 2, ophæves.

Stk. 3-7 bliver herefter stk. 2-6.

§ 3

I lov om hittegods, jf. lovbekendtgørelse nr. 879 af 4. juli 2014, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Hittegods, som er fundet i offentlige institutioner, forlystelsesparker, forretninger, offentlige transportmidler, lufthavne, på hoteller og lignende steder, kan afleveres til den pågældende institution, forretning m.v. Penge, særligt værdifulde smykker og andre værdifulde genstande, herunder bl.a. elektronik, dyre beklædningsgenstande og lignende, skal snarest muligt herefter afleveres til politiet. Andet hittegods skal opbevares af institutionen, forretningen m.v. i mindst 30 dage. Ejeren af hittegodset har krav på at få dette udleveret, når ejeren henvender sig til institutionen, forretningen m.v. og godtgør sin ret inden udløbet af de 30 dage. Den pågældende institution, forretning m.v. har ret til at bortsælge, bortgive, destruere eller tage hittegodset i brug, hvis ejeren ikke har henvendt sig inden de 30 dage.«

2. § 1, stk. 3, ophæves.

§ 4

I lov om pas til danske statsborgere m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 76 af 19. januar 2017, som ændret ved § 2 i lov nr. 1542 af 18. december 2018 og § 2 i lov nr. 167 af 29. februar 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 4 a, stk. 2, ændres »600 kr.« til: »862 kr.«.

2. I § 4 a, stk. 3, ændres »600 kr.« til: »862 kr.«.

3. I § 4 a, stk. 5, ændres »115 kr.« til: »150 kr.«.

4. Efter § 4 b indsættes:

»§ 4 c. Kan et gyldigt eller udløbet pas tilhørende pasansøgeren ikke fremvises ved ansøgning, eller fremvises passet i ødelagt stand i forbindelse med ansøgning om fornyelse af pas eller udstedelse af nyt pas i gyldighedsperioden, fordobles de efter § 4 a, stk. 2-6, og § 4 b, stk. 1, gældende gebyrer for udstedelse af pas.«

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. februar 2021.

Stk. 2. § 2 finder ikke anvendelse på ansøgninger om tilladelser efter lov om våben og eksplosivstoffer m.v., der er indgivet før den 1. februar 2021. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. § 4 finder ikke anvendelse på ansøgninger om udstedelse eller fornyelse af pas, der er indgivet før den 1. februar 2021. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 6

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. § 4 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Politiets adgang til at træffe afgørelse vedrørende edition af kontooplysninger mv.

2.1.1. Gældende ret

2.1.2. Justitsministeriets overvejelser

2.1.3. Den foreslåede ordning

2.2. Regulering og forenkling af afgiftssatser på våbenområdet

2.2.1. Gældende ret

2.2.1.1. Afgift for våbentilladelse

2.2.1.2. Nedsættelse af afgift for personer som i forvejen har våbentilladelse

2.2.2. Justitsministeriets overvejelser

2.2.3. Den foreslåede ordning

2.3. Begrænsning af politiets opgaver i forhold til hittegods

2.3.1. Gældende ret

2.3.2. Justitsministeriets overvejelser

2.3.3. Den foreslåede ordning

2.4. Pris- og lønregulering af gebyrer for udstedelse af pas

2.4.1. Gældende ret

2.4.2. Justitsministeriets overvejelser

2.4.3. Den foreslåede ordning

2.5. Fordobling af pasgebyret mv. i visse situationer

2.5.1. Gældende ret

2.5.2. Justitsministeriets overvejelser

2.5.3. Den foreslåede ordning

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

6. Klima- og miljømæssige konsekvenser

7. Forholdet til EU-retten

8. Hørte myndigheder og organisationer mv.

9. Sammenfattende skema

1. Indledning

1.1. Regeringen, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Det Konservative Folkeparti og Nye Borgerlige har den 15. december 2020 indgået en aftale om politiets og anklagemyndighedens økonomi 2021-2023.

Aftalen sikrer bl.a. et mere robust og nærværende politi, der er tættere på borgerne, og som samtidig er bedre rustet til at følge med udviklingen i kriminaliteten, der er blevet mere global, digital og kompleks. Endvidere sikrer aftalen en styrket straffesagsbehandling i politiet og anklagemyndigheden, som bl.a. skal nedbringe sagsbehandlingstiden i straffesager.

Aftaleparterne er enige om en fuld finansiering af aftalen, der bl.a. omfatter en række moderniserings- og effektiviseringsinitiativer, som skal understøtte, at politiet og anklagemyndigheden fortsat forbedrer opgaveløsningen og bliver mere effektive. Dette lovforslag har til formål at gennemføre den del af finansieringen på Justitsministeriets område, som kræver lovændringer.

De øvrige initiativer i den politiske aftale vil blive gennemført administrativt eller ved lovændringer, der gennemføres på et senere tidspunkt.

1.2. Lovforslaget indeholder et forslag om at forenkle politiets adgang til at indhente oplysninger, som finansielle virksomheder mv. er i besiddelse af. Navnlig i sager vedrørende efterforskning af økonomisk kriminalitet skal der ofte indhentes et stort antal retskendelser med henblik på at få udleveret materiale hos bl.a. banker og andre finansielle virksomheder, hvilket forsinker efterforskningen og lægger beslag på ressourcer hos politiet, anklagemyndigheden og domstolene. Det foreslås derfor, at politiet fremover skal kunne træffe afgørelse om edition af oplysninger fra banker og andre finansielle virksomheder uden indhentelse af retskendelse.

Det foreslås endvidere, at der sker en inflationsregulering og forenkling af afgiftssatserne på våbenområdet. De nuværende satser er ikke blevet reguleret siden 1990.

Der foreslås herudover en ændring af lov om hittegods med henblik på afbureaukratisering af hittegodsområdet.

Politiet bruger i dag væsentlige ressourcer på hittegodsområdet, som med fordel kan afbureaukratiseres. Med henblik på at optimere ressourceanvendelsen og afbureaukratisere området, foreslås det at ændre hittegodsloven, således at politiets opgaver vedrørende hittegods begrænses til de områder, hvor politiets involvering vurderes at være nødvendig.

Desuden foreslås det, at der sker en pris- og lønregulering af gebyrsatserne for udstedelse af pas, idet

gebyrerne ikke er blevet pris- og lønreguleret siden henholdsvis 1999 og 2005. Gebyret for udstedelse af pas for personer, der har nået folkepensionsalderen, foreslås dog fastholdt. Det foreslås samtidig, at gebyret for udstedelse af pas fordobles i tilfælde, hvor en ansøger om fornyelse eller udstedelse af nyt pas i gyldighedsperioden ikke kan fremvise et gyldigt eller udløbet pas, eller hvor passet fremvises i ødelagt stand, hvilket bidrager til finansieringen af aftalen.

Hvert år forsvinder tusindvis af danske pas. Det kan bl.a. skyldes, at pasindehaveren ulovligt sælger sit pas videre, samt at nogle borgere ikke passer godt nok på deres pas, så de mister det, eller det bliver ødelagt. Uanset årsagen er der en risiko for, at bortkomne pas bruges til kriminalitet, og danske pas er en eftertragtet handelsvare blandt organiserede kriminelle. Derfor er der behov for at indskærpe pligten til at opbevare sit pas omhyggeligt.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Politiets adgang til at træffe afgørelse vedrørende edition af kontooplysninger mv.

2.1.1. Gældende ret

2.1.1.1. Retsplejelovens § 804 indeholder bestemmelser om edition hos personer, der ikke er mistænkte, dvs. regler om pligt til at udlevere eller forevise genstande af betydning for gennemførelsen af en straffesag. Både fysiske og juridiske personer kan pålægges editionspligt.

Det følger således af retsplejelovens § 804, stk. 1, at der som led i efterforskningen af en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, eller en krænkelse som nævnt i § 2, stk. 1, nr. 1, i lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (krænkelser af en andens fred ved at forfølge eller genere vedkommende ved kontakt mv. eller strafbare forhold, der kan sidestilles hermed), kan meddeles en person, der ikke er mistænkt, pålæg om at forevise eller udlevere genstande, som personen har rådighed over, hvis der er grund til at antage, at genstanden kan tjene som bevis, bør konfiskeres eller ved lovovertrædelsen er fravendt nogen, som kan kræve den tilbage.

Edition kan være et egnet middel til at fremskaffe genstande, der ikke eller kun vanskeligt kan fremskaffes på anden måde, f.eks. fordi en ting er skjult eller utilgængelig, eller hvis personen, der har rådighed over en relevant genstand, ikke vil udlevere den. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis der er tale om et dokument, der indeholder oplysninger, der er beskyttet af tavshedspligt eller anden fortrolighed.

Editionspligten er begrænset i samme omfang som pligten til at afgive forklaring som vidne, jf. retsplejelovens § 804, stk. 4. Editionspligt kan således ikke pålægges, hvis der foreligger en vidnefritagelses- eller vidneudelukkelsesgrund, jf. retsplejelovens §§ 169-172, medmindre retten samtidig træffer afgørelse om, at fritagelses- eller udelukkelsesgrunden må vige af hensyn til oplysningen af sagen, jf. reglerne i § 169, stk. 2, § 170, stk. 2, § 171, stk. 3 og 4, og § 172, stk. 5 og 6. En sigtets nærmeste kan således ikke pålægges edition, jf. § 171, stk. 1, jf. § 804, stk. 4. Det beror på en konkret vurdering af den sigtedes forhold, hvem der kan anses som sigtedes nærmeste. Dette omfatter efter praksis sigtedes børn, forældre og ægtefæller, men kan også være andre.

Oplysninger omfattet af en tavshedspligt skal som udgangspunkt udleveres ved et pålæg om edition. En undtagelse gøres dog for visse professioner, jf. retsplejelovens § 170, stk. 1. Disse professioner er præster i folkekirken eller andre trossamfund, læger, forsvarere, retsmæglere, europæiske patentagenter og advokater. For andre professioner skal et editionspålæg efterkommes, uanset en eventuel tavshedspligt. Dette gælder, uanset om tavshedspligten følger af loven eller af aftale, vedtægter eller en branchesædvane eller lignende. For de professioner, der ikke er omfattet af stk. 1, men er undergivet en tavshedspligt i medfør

af lovgivningen, har retten en mulighed for konkret at bestemme, at de alligevel ikke er forpligtede til at udlevere oplysninger omfattet af tavshedspligten, jf. § 804, stk. 4, jf. § 170, stk. 3.

Hvis en person for at efterkomme et editionspålæg er nødt til at udlevere oplysninger, der er omfattet af en tavshedspligt, kan der ikke straffes for overtrædelse af tavshedspligten. Der er heller ikke pligt til at betale erstatning for et tab, der måtte være lidt herved. Udlevering af oplysninger anses i sådanne tilfælde for at være berettiget, og der er derfor ikke tale om et brud på tavshedspligten.

Hvis et pålæg om edition ikke imødekommes, kan det gennemtvinges på samme måde som vidnepligten, jf. § 807, stk. 2, jf. § 178. Retten kan eksempelvis pålægge vedkommende at betale en bøde eller en løbende bøde (tvangsbøde) i indtil 6 måneder, indtil editionspålægget efterkommes. Retten kan også tilpligte den, der ikke efterkommer et editionspålæg, at erstatte de udgifter, som dette har forårsaget. Fysiske personer kan endvidere blive frihedsberøvet i op til 6 måneder, hvis ikke de efterkommer et editionspålæg.

2.1.1.2. Afgørelse om pålæg om edition træffes af retten ved kendelse efter politiets begæring, jf. retsplejelovens § 806, stk. 1 og 2. Kravet om kendelse indebærer bl.a., at afgørelsen skal være ledsaget af grunde, jf. § 218, stk. 1, 1. pkt.

Beslutning om pålæg om edition kan dog også træffes af politiet uden en forudgående retskendelse, hvis indgrebets øjemed ville forspildes, hvis retskendelse skulle afventes, jf. § 806, stk. 4, 1. pkt. I sådanne situationer kan den, som indgrebet retter sig mod, anmode om, at politiet forelægger sagen for retten til godkendelse. Politiet skal i så fald forelægge sagen til godkendelse snarest muligt og senest inden 24 timer, jf. stk. 4, 2. pkt. I sådanne tilfælde, hvor der træffes beslutning på øjemedet, vil den, som indgrebet retter sig mod, ikke modtage forudgående underretning, men vil have mulighed for at komme med sine bemærkninger, hvis spørgsmålet indbringes for retten. Retsplejeloven indeholder ikke regler, der forpligter politiet til at give en skriftlig begrundelse for beslutningen forud for indgrebet. Indbringes spørgsmålet for retten, vil den part, som editionspålægget retter sig mod, få rettens afgørelse af, om indgrebet kan godkendes, jf. § 806, stk. 4, 2. pkt. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der skal ledsages af grunde, jf. § 218, stk. 1, 1. pkt.

Før retten træffer afgørelse, skal den, som indgrebet retter sig mod, have lejlighed til at udtale sig, jf. retsplejelovens § 806, stk. 7 og 8, og sigtedes forsvarer skal som udgangspunkt underrettes og er berettiget til at fremsætte bemærkninger og kort at få disse tilført protokollen, jf. § 748, stk. 2 og 3.

Der gælder ikke efter retsplejeloven en tilsvarende almindelig pligt for politiet til at underrette sigtede, dennes forsvarer eller andre om de udenretlige efterforskningsskridt, som politiet agter at foretage. Efter gældende ret skal sigtede og dennes forsvarer dog modtage forudgående underretning om politiets efterforskningsskridt, hvis der er tale om afhøring, en konfrontation, en fotoforevisning eller andet efterforskningsskridt af lignende betydning, som kan formodes at ville finde anvendelse som bevis under hovedforhandlingen, jf. retsplejelovens § 745 d. Sigtede og dennes forsvarer vil have adgang til aktindsigt i materialet efter reglerne i §§ 729 a-729 d.

2.1.1.3. Pålæg om edition vedrører genstande, som en person har rådighed over. Efter retspraksis kan dette være dokumenter, herunder dokumenter i elektronisk form, og er ikke begrænset til fysiske genstande. I praksis er editionsreglerne bl.a. anvendt på udlevering af kontooplysninger. Dette kan f.eks. være oplysninger om, hvilke konti en sigtet er indehaver af, eller oplysninger om ind- og udbetalinger på en konto, herunder fremtidige bevægelser i et nærmere fastsat tidsrum. Efter praksis kan edition efter § 804, stk. 1, meddeles vedrørende fremtidige transaktioner på en identificeret konto i en nærmere angiven

periode (»fremadrettet edition«), jf. Højesterets kendelse gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2017, side 293 ff. (U 2017.293 H).

Det er ifølge bestemmelsens forarbejder ikke et krav, at de dokumenter eller genstande, der ønskes udleveret eller forevist ved edition, beskrives præcist, men oplysningerne herom må dog være så nøjagtige, at genstandene eller dokumenterne kan bestemmes, se Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1223/1991 om beslaglæggelse og edition under efterforskning, side 33, hvor denne retstilstand blev lagt til grund.

2.1.1.4. Ved lov nr. 634 af 12. juni 2013 om ændring af straffeloven, retsplejeloven og forskellige andre love (Styrket indsats over for økonomisk kriminalitet) blev der med den nugældende § 806, stk. 3, indført en mulighed for, at retten i en afgørelse om edition kan beslutte, at politiet fra virksomheder, der er omfattet af § 1 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven), kan indhente oplysninger om transaktioner på en konto, hvortil der er overført midler ved en transaktion, som er omfattet af kendelsen om edition, eller ved en transaktion, der udspringer af en transaktion, som er omfattet af kendelsen om edition, i en nærmere angiven periode, der ikke må overstige 4 uger (»kendelse på transaktion«). Perioden kan dog forlænges med højst 4 uger ad gangen ved ny retskendelse.

Det fremgår af forslaget til ændringsloven, at betingelserne for at pålægge edition skal være opfyldt i de enkelte tilfælde, hvor politiet benytter sig af muligheden for at indhente oplysninger om transaktioner, jf. bemærkningerne til § 2, nr. 6 (§ 806, stk. 3), i lovforslag nr. L 164 som fremsat den 28. februar 2013, jf. Folketingstidende 2012-13, A, side 29 ff. Politiet skal efterfølgende underrette retten om de transaktioner, som politiet har indhentet oplysninger om med hjemmel i rettens afgørelse, jf. § 806, stk. 3, 6. og 7. pkt.

2.1.1.5. Retsplejeloven indeholder regler om andre typer af indgreb, der kan anvendes umiddelbart af politiet uden forudgående retskendelse. Det gælder eksempelvis ransagning af uaflåste genstande samt lokaliteter uden for husrum, som en mistænkt har rådighed over, jf. § 796, stk. 1, jf. § 793, stk. 1, nr. 2, og forevisning af fotografier af en mistænkt for personer uden for politiet, jf. § 812. For disse indgreb gælder det, at det er politiet, der skal vurdere, om betingelserne for at anvende indgrebet er opfyldt. Opstår der tvistighed om lovligheden af indgrebet, kan spørgsmålet herom indbringes for retten, jf. § 746.

Uden for retsplejeloven findes der forskellige steder i lovgivningen hjemmel til, at politiet kan kræve oplysninger udleveret uden forudgående retskendelse. Et eksempel er § 13 i lov om elektroniske kommunikationsnet- og tjenester, hvorefter udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere på begæring af politiet skal udlevere oplysninger, der identificerer en slutbrugers adgang til elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

Uden for retsplejeloven findes der også hjemmel til, at forskellige andre myndigheder som led i deres kontrol- og tilsynsvirksomhed kan forlange oplysninger udleveret uden retskendelse. Sådanne hjemler findes eksempelvis i skattekontrollovens § 59 om finansielle virksomheders oplysningspligt over for told- og skatteforvaltningen og § 347, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed om finansielle virksomheders oplysningspligt over for Finanstilsynet

2.1.2. Justitsministeriets overvejelser

Som en del af aftalen om politiets og anklagemyndighedens økonomi 2021-2023 skal der gennemføres en forenkling af adgangen til bankoplysninger ved at ændre editionsreglerne.

Oplysninger om transaktioner, konti, depoter, bokse eller lignende er almindeligvis afgørende spor og beviser i straffesager om f.eks. terrorfinansiering, hvidvask, bedrageri, skattesvig og anden økonomisk

kriminalitet. Finansielle virksomheder er underlagt en tavshedspligt i den finansielle lovgivning og kan derfor i almindelighed ikke udlevere oplysninger om deres kunder efter anmodning fra politiet, medmindre de pålægges at udlevere oplysningerne efter retsplejelovens regler om edition.

Politiet, anklagemyndigheden og domstolene bruger i dag mange ressourcer på udarbejdelsen af editionskendelser. Det vurderes således at tage ca. 3 timer i politiet og 2 timer i anklagemyndigheden at forberede én editionskendelse, og herudover kan behovet for editionskendelser udgøre et forsinkende element i straffesagsbehandlingen, når politiet og anklagemyndigheden afventer rettens kendelse om edition.

Justitsministeriet ønsker at mindske dette ressourceforbrug, samt generelt at effektivisere efterforskningen af økonomisk kriminalitet. Justitsministeriet finder i den forbindelse, at en sådan effektivisering vil kunne ske ved at ændre retsplejelovens editionsregler, således at politiet får kompetence til selv at træffe afgørelse om edition af oplysninger om transaktioner, konti, depoter, bokse eller lignende.

Det vil betyde, at politiet og anklagemyndigheden ikke længere som udgangspunkt vil skulle indhente en forudgående retskendelse for denne type indgreb. Efter Justitsministeriets opfattelse vil der ikke være retssikkerhedsmæssige betænkeligheder forbundet hermed. Der ændres således ikke på de materielle betingelser for at pålægge edition, ligesom den, som indgrebet retter sig imod, på begæring kan få rettens efterfølgende prøvelse af indgrebet. Det bemærkes endvidere, at kravet om kendelse i dag bl.a. betyder, at den, politiet f.eks. ønsker pålagt at udlevere oplysninger, har adgang til at udtale sig, før retten træffer afgørelse. De fleste pengeinstitutter har i praksis givet afkald på at udtale sig ved såkaldte afståelseserklæringer.

2.1.3. Den foreslåede ordning

2.1.3.1. Det foreslås at forenkle den fremgangsmåde, der skal anvendes for, at politiet kan få adgang til oplysninger om transaktioner, konti, depoter, bokse eller lignende i forbindelse med efterforskningen af straffesager. Med forslaget til et nyt stk. 7 i retsplejelovens § 806 bliver det muligt for politiet at træffe afgørelser om edition, der i dag skal træffes af retten, jf. § 806, stk. 1 og 2. Det foreslås, at politiets kompetence skal omfatte edition af oplysninger om transaktioner, konti, depoter, bokse eller lignende fra virksomheder eller personer, der er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-13 eller 19-24. Omfattet vil eksempelvis være pengeinstitutter, realkreditinstitutter, sparevirksomheder og udstedere af elektroniske penge og udbydere af betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-7, i lov om betalinger, jf. hvidvasklovens § 1, stk. 1, henholdsvis nr. 1, 2, 5 og 6. Advokater og revisorer, jf. hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 14 og 15, er derimod ikke omfattet af den foreslåede ordning. Det foreslås ligeledes, at ejendomsmæglere, øvrige rådgivere og tjenesteydere til virksomheder, jf. hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 16, 17 og 18, heller ikke bliver omfattet af ordningen.

Dog foreslås det, at politiet, på samme måde som efter § 806, stk. 3, får mulighed for at følge transaktioner fra de omfattede virksomheder og personer også til advokater, revisorer, andre rådgivere og tjenesteydere til virksomheder, jf. hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 14-18, jf. den foreslåede § 806, stk. 7, 2. pkt.

Politiet vil med den foreslåede ordning kunne træffe afgørelse om edition, såfremt de almindelige betingelser herfor er opfyldt, jf. navnlig retsplejelovens §§ 804 og 805. Det vil med den foreslåede ordning således være politiet, der skal afgøre, om lovens betingelser for at pålægge edition er opfyldt. Det foreslås, at den, som indgrebet rettes mod, på begæring kan få rettens efterfølgende prøvelse af, om editionspålægget er berettiget, sådan som det i dag er tilfældet for de pålæg om edition, der foretages af politiet uden forudgående retskendelse, fordi øjemedet ellers ville forspildes, jf. § 806, stk. 4, 2. pkt., og henvisningen hertil i forslaget til det nye stk. 7.

2.1.3.2. Politiet får også med den foreslåede ordning mulighed for at træffe afgørelse om fremadrettet edition på samme betingelser som efter gældende ret, hvor det i retspraksis er fastslået, at fremadrettet edition kun kan pålægges i et vist tidsrum, jf. pkt. 2.1.1.3. Træffer politiet afgørelse om fremadrettet edition, vil politiet i afgørelsen skulle fastsætte en frist for, hvor længe indgrebet skal gælde, sådan som det er tilfældet efter gældende ret, for så vidt angår de afgørelser, retten træffer herom. Politiet vil kunne træffe afgørelse om at forlænge indgrebet, hvis betingelserne herfor fortsat er tilstede.

2.1.3.3. Muligheden for at anmode om forudgående retskendelse opretholdes ved siden af den foreslåede ordning. Ønsker politiet at få rettens forudgående stillingtagen til, om et indgreb er lovligt, har politiet fortsat mulighed for dette. Dette kan f.eks. være relevant, hvis det er uklart, om en person er omfattet af en vidneudelukkelses- eller fritagelsesgrund, jf. § 804, stk. 4, jf. §§ 170-172. I disse tilfælde vil det som hidtil være retten, der skal træffe afgørelse om at iværksætte og forlænge indgrebet. Benytter politiet sig af muligheden for at få en forudgående retskendelse og bestemmer retten i en sådan situation, at der skal ske edition på transaktionen, jf. § 806, stk. 3, vil det som hidtil også være retten, der skal træffe afgørelse om at forlænge indgrebets varighed.

Tilsvarende vil politiet fortsat have mulighed for at træffe beslutning om edition på øjemedet, jf. § 806, stk. 4, 1. pkt., også for så vidt angår personer, virksomheder og oplysninger, der er omfattet af den foreslåede ordning. Dette forventes dog kun at få begrænset betydning, men kan være relevant i situationer, hvor det ikke er muligt at nå at udarbejde en skriftlig afgørelse, som det foreslås med den foreslåede ordning.

2.1.3.4. Den foreslåede ordning indebærer ikke en udvidelse af, hvilke oplysninger politiet i dag kan få adgang til, men kun en forenkling af proceduren. Den foreslåede ordning er endvidere begrænset til pålæg om udlevering af oplysninger om transaktioner, konti, depoter, bokse eller lignende og til pålæg rettet mod virksomheder omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-13 eller 19-24. Pålæg om udlevering af oplysninger om transaktioner, konti, depoter, bokse eller lignende fra andre end de af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-13 og 19-24 omhandlede virksomheder eller personer, vil ligesom i dag kræve forudgående retskendelse, medmindre øjemedet ellers ville forspildes, jf. § 806, stk. 4. Pålæg om udlevering af andre oplysninger eller genstande end oplysninger om transaktioner, konti, depoter, bokse eller lignende vil, uanset at virksomheden eller personen er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-13 eller 19-24, ligeledes som udgangspunkt kræve forudgående retskendelse.

2.1.3.5. Den foreslåede nye § 806, stk. 7, er ikke begrænset til oplysninger om en traditionel bankkonto i en traditionel bank. Oplysninger om eksempelvis et depot med værdipapirer eller indholdet af en bankboks vil også være omfattet af den foreslåede bestemmelse. Omfattet af den foreslåede bestemmelse vil eksempelvis også være oplysninger om kundeforhold eller kundeaktivitet, der vedrører den pågældende konto, depot, boks, eller lignende, herunder f.eks. fuldmagtsforhold, begunstigelsesforhold, bemyndigelsesforhold, korrespondance, posteringsoversigter, kontoudtog, oprettelsesdokumenter og underliggende transaktionsbilag samt en kundes aktiviteter på netbank mv. og herved brug af NemID og anvendt IP-adresse. Oplistingen er ikke udtømmende. Oplysninger om transaktioner er også omfattet af den foreslåede bestemmelse, og det er således ikke en forudsætning for, at oplysningerne er omfattet af den foreslåede ordning, at de vedrører personer eller virksomheder, som har oprettet en konto eller lignende i den virksomhed, der pålægges edition efter bestemmelsen.

Bestemmelsen forudsættes at være teknologineutral og er ikke begrænset til oplysninger vedrørende typer

af transaktioner, konti, depoter eller bokse, der aktuelt er kendte. Bestemmelsen vil efter en konkret vurdering f.eks. også kunne omfatte oplysninger vedrørende konto- og depotformer, der udvikles i fremtiden, som kan ligestilles med nutidige kontoformer.

Som beskrevet ovenfor vil det i første omgang være politiet, der afgør, om betingelserne for at meddele pålæg om edition er opfyldt, herunder også om betingelserne i den foreslåede § 806, stk. 7, er opfyldt. Mener den, som indgrebet retter sig mod, at indgrebet angår eksempelvis oplysninger, der ikke er omfattet af den foreslåede ordning, kan spørgsmålet indbringes for retten, hvilket dog ikke har opsættende virkning, jf. nedenfor under pkt. 2.1.3.6.

2.1.3.6. Den, som politiets editionspålæg retter sig mod, har en almindelig ret til at begære rettens prøvelse af indgrebets lovlighed, jf. retsplejelovens § 746, stk. 1. Der foreslås dog med henvisningen til, at § 806, stk. 4, 2. pkt., finder anvendelse, en mulighed for, at den, som indgrebet retter sig mod, blot skal fremsætte en begæring til politiet, jf. den foreslåede § 806, stk. 7, 3. pkt. Politiet skal herefter snarest muligt og senest inden 24 timer indbringe spørgsmålet om indgrebets lovlighed for retten. Dette svarer til den retsstilling, der i dag gælder for de indgreb, politiet foretager uden forudgående retskendelse, hvis øjemedet ellers ville forspildes, jf. § 806, stk. 4, 2. pkt. Indbringelse for retten har ikke opsættende virkning. Den, som politiets afgørelse om pålæg om edition retter sig mod, vil således være forpligtet til at efterkomme pålægget, indtil dette måtte blive ophævet af retten.

2.1.3.7. Med den foreslåede ordning, hvor afgørelser om edition af oplysninger om transaktioner, konti, depoter, bokse eller lignende kan træffes af politiet, vil politiet ikke forud for, at en afgørelse træffes, skulle høre sigtedes forsvarer, da der ikke gælder en almindelig pligt for politiet til at høre sigtede eller dennes forsvarer forud for foretagelsen af udenretlige efterforskningskridt.

Med den foreslåede ordning vil politiet heller ikke skulle høre den, som indgrebet retter sig mod, før der træffes afgørelse, da den nugældende § 806, stk. 7 og 8, kun gælder, når der træffes afgørelser af retten.

Den foreslåede ordning indebærer således i forhold til gældende ret en begrænsning af de implicerede personers mulighed for at blive hørt, før der træffes afgørelse om edition. Dette skal ses på baggrund af, at formålet med lovforslaget er at opnå en forenkling af processen, og at de fleste pengeinstitutter i praksis ikke benytter sig af muligheden for at komme med indsigelser forud for, at der træffes afgørelse, jf. pkt. 2.1.2 ovenfor.

I de tilfælde, hvor retten skal træffe afgørelse om indgrebets lovlighed, vil sigtedes forsvarer blive underrettet om retsmødet og også få mulighed for at komme med bemærkninger, før retten træffer afgørelse, jf. den gældende § 748, stk. 2 og 3. Det materiale, der er tilvejebragt ved editionspålægget, vil indgå i sagen som materiale tilvejebragt af politiet, hvortil der vil være adgang til aktindsigt efter reglerne i retsplejelovens §§ 729 a – 729 d.

Den, som politiets afgørelse om pålæg om edition retter sig mod vil, når spørgsmålet indbringes for retten, som efter gældende ret skulle høres i medfør af henvisningen til stk. 4, 2. pkt., i § 806, stk. 7, 1. pkt., der bliver stk. 8, 1. pkt.

2.1.3.8. Det foreslås, at afgørelser truffet af politiet efter den foreslåede bestemmelse skal være skriftlige og ledsaget af grunde, jf. forslaget til § 806, stk. 7, 4. pkt. Dette svarer til gældende ret, for så vidt angår de kendelser, som retten træffer, jf. retsplejelovens § 218, stk. 1, 1. pkt.

2.1.3.9. Politiet skal som efter gældende ret foranledige, at en afgørelse om edition opfyldes, jf. § 807,

stk. 2. Det foreslås at ændre § 807, stk. 2, så denne gælder for pålæg om edition generelt og ikke kun kendelser afsagt af retten.

Politiets afgørelse om edition forpligter den, som indgrebet retter sig mod, på samme måde som var det en kendelse truffet af retten. Politiets afgørelser om edition efter den foreslåede ordning kan således gennemtvinges på samme måde som rettens kendelser om edition. Det vil sige ved anvendelse af reglerne om vidnetvang, jf. retsplejelovens § 178, jf. § 807, stk. 2, 3. pkt. Det vil fortsat være retten, der skal træffe afgørelse om anvendelse af de tvangsmidler, der kan anvendes efter § 178.

Dette indebærer, at der ikke vil foreligge brud på en tavshedspligt, hvis videregivelse er nødvendig for at opfylde et editionspålæg meddelt af politiet. Videregivelse af oplysninger, der er nødvendige for at opfylde politiets pålæg, forudsættes at være berettiget på samme måde, som var oplysningerne videregivet for at opfylde en kendelse fra retten.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1.

2.2. Regulering og forenkling af afgiftssatser på våbenområdet

2.2.1. Gældende ret

2.2.1.1. Afgift for våbentilladelse

Det følger af § 6 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om våben og eksplosivstoffer mv. (våbenloven), at der ved indgivelse af ansøgning om tilladelse efter våbenloven betales en afgift på 840 kr. § 6 b, stk. 1, 2. pkt., opregner en række tilladelser efter loven, der ikke betales afgift for, herunder tilladelser til ammunition, piber, aftagelige magasiner og lyddæmpere.

Våbenlovens § 6 b blev indsat ved lov nr. 322 af 13. juni 1973, hvorefter justitsministeren kunne fastsætte gebyrer for udstedelse af tilladelser i henhold til loven. Ifølge bemærkningerne var formålet med bestemmelsen at få dækning for udgifterne ved politiets ekspedition af våbentilladelser, jf. Folketingstidende 1972-73, tillæg A, spalte 1764.

Afgiften på 840 kr. blev indsat ved lov nr. 62 af 7. februar 1990 i forbindelse med en nyaffattelse af § 6 b. Ifølge bemærkningerne blev beløbet fastsat som afgift og ikke som gebyr, da beløbet måtte antages at overstige udgiften ved politiets ekspedition af sager om våbentilladelser. Det fremgår desuden, at en væsentlig forhøjelse af betalingen for våbentilladelser ville kunne virke begrænsende på udbredelsen af våbentilladelser, jf. Folketingstidende 1989-90, tillæg A, spalte 2494.

Ved lov nr. 386 af 20. maj 1992 blev våbenlovens § 6 b nyaffattet, hvorefter en række tilladelser efter våbenloven blev afgiftsfritaget, jf. Folketingstidende 1991-92, tillæg A, spalte 6616.

Tilladelser, for hvilke der betales afgift i henhold til § 6 b, stk. 1, gælder fra det tidspunkt, hvor tilladelsen udstedes. Dette gælder også i tilfælde, hvor der skal udstedes en ny tilladelse til våbnet, fordi den oprindelige tilladelse er udløbet eller vil udløbe. Udstedes der en ny tilladelse, gælder denne fra udstedelsestidspunktet, og ikke fra udløbstedpunktet for den oprindelige tilladelse.

2.2.1.2. Nedsættelse af afgift for personer som i forvejen har våbentilladelse

Våbenlovens § 6 b, stk. 2, blev indsat ved lov nr. 62 af 7. februar 1990 i forbindelse med en nyaffattelse af § 6 b, jf. Folketingstidende 1989-90, tillæg A, spalte 2494.

Det følger af våbenlovens § 6 b, stk. 2, at afgiften for indgivelse af ansøgning om tilladelse efter våbenloven nedsættes til det halve, hvis ansøgeren i forvejen har en våbentilladelse, for hvilken der er betalt fuld afgift, dvs. at afgiften nedsættes til 420 kr.

2.2.2. Justitsministeriets overvejelser

Som en del af aftalen om politiets og anklagemyndighedens økonomi 2021-2023 skal der iværksættes en række modernisering- og effektiviseringsinitiativer og afbureaukratisering af udvalgte sagsområder, herunder forskellige tilladelsesblanketter.

Som det fremgår under pkt. 2.2.1 eksisterer der i dag to forskellige afgiftssatser på våbenområdet. Satsen er henholdsvis 840 kr. for indgivelse af ansøgning om våbentilladelse og 420 kr., hvis ansøgeren i forvejen har en våbentilladelse, for hvilken der er betalt fuld afgift. Det fremgår desuden, at satserne har været gældende siden 1990.

Våbenlovens satser i § 6 b, stk. 1, 1. pkt., og § 6 b, stk. 2, har ikke været underlagt løbende pris- og lønregulering. Den nominelle fastholdelse medfører, at afgiftsbeløbet udhules i takt med inflationsudviklingen. Med pris- og lønregulering vil taksterne på 840 kr. og 420 kr. fra 1990 svare til henholdsvis 1.447 kr. og 724 kr. i 2021.

Rigspolitiet har anført, at en forenklet afgiftsstruktur i form af ensartede afgifter for våbentilladelser bl.a. vil gøre borgerbetjeningen på våbenområdet mere brugervenlig og lette politiets administration af afgiftssatserne.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ensarte og forenkle afgifterne i våbenlovens § 6 b, stk. 1, 1. pkt. og stk. 2, under hensyntagen til pris- og lønudviklingen.

Det foreslås konkret at forenkle afgiftssatserne på 840 kr. og 420 kr. til én samlet afgiftssats på 1.085 kr. pr. tilladelse svarende til en pris- og lønregulering af gennemsnittet af de to eksisterende takster til 2021-pris- og lønniveau. Det vil fremadrettet således ikke længere være muligt at få afgiften nedsat til det halve, hvis ansøgeren i forvejen har en våbentilladelse, for hvilken der er betalt fuld afgift.

Den forenklede afgiftssats vil medføre, at borgerbetjeningen på våbenområdet bliver mere brugervenlig, og at politiets administration af afgiftssatserne lettes.

De foreslåede ændringer har ikke til hensigt at ændre ved allerede meddelte tilladelser, hvor der er betalt afgift i henhold til våbenlovens § 6 b, stk. 1, 1. pkt. og stk. 2.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 2.

2.3. Begrænsning af politiets opgaver i forhold til hittegods

2.3.1. Gældende ret

Efter § 1, stk. 2, i lov om hittegods, kan hittegods, som er fundet i offentlige institutioner, forlystelsesetablissementer, forretninger, offentlige befordringsmidler og lignende steder, afleveres til den pågældende

institution, forretning mv. Penge, værdipapirer, særligt værdifulde smykker og lignende skal snarest muligt herefter afleveres til politiet. Andet hittegods kan opbevares af institutionen, forretningen mv. i indtil 30 dage, og er hittegodsset ikke udleveret til ejeren inden 30 dages forløb, skal det straks afleveres til politiet.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 105 af 27. november 1997 om forslag til lov om ændring af hittegodsloven, jf. Folketingstidende 1997-98, 1. samling, tillæg A, side 2252, at bestemmelsen indebærer, at institutionen, forretningen mv. snarest muligt, dvs. i løbet af et par dage efter indleveringen, skal aflevere indleveret hittegods i form af penge, værdipapirer, særligt værdifulde smykker og lignende til politiet, medmindre ejeren har afhentet hittegodsset forinden. Institutionen, forretningen mv. kan opbevare andet hittegods i indtil 30 dage. Efter udløbet af de 30 dage skal institutionen, forretningen mv. straks aflevere hittegodsset til politiet, medmindre dette forinden er udleveret til ejeren.

Når hittegodsset er indleveret til politiet, skal politiet, hvis ejeren ikke kendes eller ikke afhenter hittegodsset, drage omsorg for, at hittegodsset opbevares på en forsvarlige måde, jf. hittegodslovens § 2, stk. 2. Melder ejeren sig ikke inden udløbet af 3 måneder regnet fra hittegodssets indlevering til politiet og afhenter det fundne, bortsælges det ved politiets foranstaltning ved offentlig auktion eller offentligt tilgængelig internetauktion, jf. hittegodslovens § 4, stk. 1. Hittegods, der er af så ringe værdi, at det ikke kan bære omkostningerne ved auktionssalg, kan destrueres eller udleveres til almenyttige eller velgørende formål, når der er forløbet 4 uger fra indleveringen til politiet, jf. hittegodslovens § 4, stk. 2.

Det følger dog af hittegodslovens § 7 a, at lovens §§ 2-7 ikke finder anvendelse på hittegods med en af politiet anslået værdi på under 500 kr. Af bekendtgørelse nr. 1308 af 18. december 2012, som ændret ved bekendtgørelse nr. 777 af 24. juni 2014 om behandling af hittegods følger herom, at hvis ejeren af hittegods med en anslået værdi på under 500 kr. ikke kendes, opbevarer politiet hittegodsset i en glemmekasse eller lignende. Hvis ejeren ikke melder sig inden for en passende periode, kan politiet enten destruere hittegodsset, udlevere det til almenyttige eller velgørende formål eller sælge det på offentlig auktion. Hittegods, der ikke findes værd at opbevare, kan dog destrueres umiddelbart efter politiets modtagelse heraf.

2.3.2. Justitsministeriets overvejelser

Som en del af aftalen om politiets og anklagemyndighedens økonomi 2021-2023 skal der iværksættes en række modernisering- og effektiviseringsinitiativer. I den forbindelse lægges der op til, at der skal ske en afbureaukratisering af hittegodsområdet ved, at politiet fremover ikke i samme omfang som i dag skal opbevare og administrere store mængder af hittegods af ringe værdi.

Dette skal ses i lyset af, at der i analysen af politi- og anklagemyndigheden i 2019 bl.a. blev peget på, at hittegodsområdet med fordel kan afbureaukratiseres, da politikredsene i dag bruger væsentlige ressourcer på lønudgifter til administration af hittegods og lagerudgifter til opbevaring af hittegods. Det skyldes bl.a., at offentlige institutioner mv. efter de gældende regler ikke alene skal indlevere penge, værdipapirer, særligt værdifulde smykker og lignende værdifuldt hittegods til politiet, men også andet hittegods, som fortsat er i institutionens, forretningens mv. besiddelse efter 30 dage. Politiet modtager i den forbindelse store mængder af hittegods af ringe værdi fra offentlige institutioner mv., som politiet herefter skal opbevare og håndtere. Det bemærkes, at særligt lufthavne og hoteller indleverer store mængder af hittegods til politiet.

På baggrund af at politikredsene i dag bruger væsentlige ressourcer på hittegodsområdet, herunder – som analysen af politi- og anklagemyndigheden i 2019 også pegede på – til lønudgifter til administration af hittegods og lagerudgifter til opbevaring af hittegods, dvs. på opgaver, som ikke på grund af deres

karakter fordrer varetagelse af politiet, finder Justitsministeriet, at området bør afbureaukratiseres, således at politiet fremover ikke i samme omfang skal opbevare og administrere store mængder af hittegods af ringe værdi.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås for det første at præcisere og udvide den kreds af institutioner, som efter de gældende regler kan opbevare hittegods af ringe værdi i 30 dage. Der lægges således op til at præcisere, at hittegods, som findes på hoteller, kan afleveres på det pågældende hotel, ligesom det allerede efter praksis sker i dag. Det foreslås endvidere at udvide bestemmelsen således, at også hittegods, som findes i lufthavne, kan afleveres til den pågældende lufthavn. Det skyldes, at det i forbindelse med budgetanalysen af politio- og anklagemyndigheden i 2019 blev erfaret, at særligt lufthavne og hoteller indleverer store mængder af hittegods, herunder hittegods af ringe værdi, til politiet.

Med henblik på at imødegå, at politiet får indleveret store mængder af hittegods af ringe værdi, som alligevel efterfølgende skal bortskaffes mv., foreslås det for det andet at pålægge de institutioner, forretninger mv., hvortil hittegodset indleveres, pligt til at opbevare mindre værdifuldt hittegods i mindst 30 dage. Hvorvidt det fundne hittegods er af ringe værdi, eller der er tale om en værdifuld genstand, vil som i dag bero på en konkret vurdering, herunder af hvad genstanden formodes at være værd ved eventuelt bortsalg.

Ved tvivl skal institutionen, forretningen mv. kontakte politiet med henblik på nærmere afklaring af, om genstanden er omfattet af indleveringspligten.

Der lægges ikke op til at ændre selve vurderingen af, om et givent stykke hittegods er af ringe værdi eller værdifuldt. Som hidtil vil værdifulde genstande i form af f.eks. penge, smykker, elektronik, dyre beklædningsgenstande og lignende snarest muligt skulle afleveres til politiet.

Med henblik på at optimere ressourceanvendelsen hos politiet foreslås det endvidere, at de pågældende institutioner, forretninger mv. i stedet for som i dag at indlevere hittegods af ringe værdi til politiet efter de 30 dage – hvorefter politiet typisk efter en periode vil forestå bortsalg eller bortskaffelse – i stedet selv skal kunne bortsælge, bortgive, destruere eller tage hittegodset i brug, hvis det ikke er udleveret til ejeren inden 30 dage. Dermed flyttes forpligtelsen til at opbevare og håndtere hittegods af ringe værdi fra politiet til institutionen, forretningen mv., hvortil hittegodset er indleveret.

Som i dag vil ejeren af hittegodset have krav på at få dette udleveret, når ejeren henvender sig til institutionen, forretningen mv. og godtgør sin ret inden udløbet af de 30 dage.

Den foreslåede ordning indebærer, at hvis ejeren af det fundne hittegods (af ringe værdi) ikke har henvendt sig til den pågældende institution, forretning mv. for at få sin ejendel udleveret inden 30 dage, vil institutionen, forretningen mv. have ret til at bortsælge, bortgive, destruere eller tage hittegodset i brug – modsat i dag, hvor hittegodset vil blive overdraget til politiet, som efter en given periode vil foretage disse dispositioner. Ejendomsretten til hittegodset og dermed retten til at disponere over hittegodset vil således overgå til institutionen, forretningen mv. efter udløbet af de 30 dage. Salgssummen ved et eventuelt bortsalg efter 30 dage vil tilsvarende tilfalde den pågældende institution, forretning mv. Det bemærkes, at det forventes, at offentlige institutioner vil have ingen eller begrænset indtægt ved eventuelt bortsalg af hittegods af ringe værdi.

Den foreslåede ændring har til formål, at begrænse de store mængder af hittegods med ringe værdi, som i dag bliver indleveret til politiet af institutioner, forretninger mv., og som alligevel efter en opbevarings-

periode af politiet destrueres, udleveres til almennyttige eller velgørende formål eller sælges på offentlig auktion.

Med henblik på at sikre at personer, der har mistet en ejendel, har rimelig tid til at henvende sig på f.eks. institutionen for at få ejendelen udleveret, vil det efter den foreslåede ordning være et krav, at institutionen, forretningen mv. opbevarer den pågældende type af hittegods i mindst 30 dage. Først efter udløbet af mindst 30 dage vil institutionen, forretningen mv., kunne disponere over hittegodset. Perioden på 30 dage svarer til den periode, som en institution mv. i dag kan opbevare hittegods, førend det skal indleveres til politiet.

Perioden på 30 dage er efter Justitsministeriets opfattelse rimelig tid for borgeren til at henvende sig der, hvor den pågældende formoder at have mistet en ejendel af ringe værdi. Det må i den forbindelse antages, at borgeren normalt vil henvende sig til den pågældende institution, forretning mv. kort tid efter, at borgeren bliver opmærksom på at have mistet sin ejendel.

Institutionen, forretningen mv. skal i nødvendigt omfang kunne dokumentere, at hittegodset er opbevaret i mindst 30 dage, før der kan ske bortsalg, destruktion mv. Det kan f.eks. ske ved at notere oplysninger om, hvor og hvornår hittegodset er fundet. Det forudsættes, at institutionen, forretningen mv. opbevarer hittegodset på en forsvarlig måde, således at hittegodset ikke beskadiges eller går til grunde, men vil kunne udleveres til ejeren i passende stand (dvs. i væsentlig samme stand og mængde, som hittegodset blev fundet i), hvis denne henvender sig.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 3.

2.4 Pris- og lønregulering af gebyrer for udstedelse af pas

2.4.1. Gældende ret

Det fremgår af § 4 a, stk. 1, 1. pkt., i lov om pas til danske statsborgere mv., jf. lovbekendtgørelse nr. 76 af 19. januar 2017 med senere ændringer (pasloven), at der for pasudstedelse skal betales et gebyr, jf. stk. 2-6. For udstedelsen af pas til personer, der er fyldt 18 år, men ikke har nået folkepensionsalderen, jf. § 1 a i lov om social pension, betales 600 kr., jf. § 4 a, stk. 2. For udstedelse af fællespas betales 600 kr., jf. § 4 a, stk. 3. For udstedelse af pas til personer, der har nået folkepensionsalderen, jf. § 1 a i lov om social pension, betales 350 kr., jf. § 4 a, stk. 4. For udstedelse af pas til personer, der er under 18 år, betales 115 kr., jf. § 4 a, stk. 5.

Paslovens § 4 a, stk. 1-5, gælder i medfør af § 4 a, stk. 6, også ved ombytning af pas, udstedelse af ekstra pas og udstedelse af nyt pas i gyldighedsperioden. Dog udstedes nyt pas uden betaling bl.a. i de tilfælde, hvor et pas på grund af forhold, der må tilregnes den pasudstedende myndighed, lider af væsentlige mangler.

Det fremgår af paslovens § 4 b, stk. 1, at der for optagelse af digitalt fingeraftryk i forbindelse med udstedelse af pas betales et gebyr på 25 kr. I henhold til bestemmelsens stk. 2 skal dette gebyr pris- og lønreguleres en gang årligt den 1. januar med den af Finansministeriet fastsatte sats for det generelle pris- og lønindeks. Det herefter fremkomne beløb afrundes til nærmeste kronebeløb. Justitsministeren bekendtgør hvert år, hvilken regulering der skal finde sted. Gebyret for optagelse af fingeraftryk i pas er den 1. januar 2020 fastsat til 28 kr., jf. bekendtgørelse nr. 1516 af 12. december 2019.

Ifølge bemærkningerne til paslovens § 4 b, jf. Folketingstidende 2010-11 (1. samling), A, L 202, side 4 (bemærkningerne til § 1, nr. 3), skulle paslovens § 4 b finansiere udgifterne forbundet med etableringen af det system, der optager fingeraftryk i pas. Gebyret betales for optagelse eller forsøg på optagelse af

fingeraftryk i pas. I situationer, hvor det viser sig, at der ikke kan optages et brugbart fingeraftryk, skal gebyret således også betales.

Pasansøgere under 12 år og pasansøgere, fra hvem det varigt er umuligt at optage fingeraftryk, er undtaget fra krav om fingeraftryk, jf. § 5, stk. 9, i bekendtgørelse nr. 1337 af 28. november 2013 med senere ændringer om pas mv. Pasansøgere under 12 år skal derfor ikke betale gebyr for optagelse af fingeraftryk.

Det nuværende niveau for betaling for udstedelse af pas, på nær børnepas, er senest reguleret ved lov nr. 1103 af 29. december 1999 om ændring af retsafgiftsloven og pasloven (Forhøjelse af afgiften for borgerlige domssager og af betalingen for udstedelse af pas til voksne), der trådte i kraft 1. januar 2000. Ved lov nr. 557 af 24. juni 2005 om ændring af færdselsloven og pasloven (Knallerter, køre- og hviletid og nedsættelse af gebyret for børnepas mv.) nedsattes gebyret for børnepas fra 150 kr. til de nuværende 115 kr. Det fremgår af ændringslovens § 3, stk. 5, at ændringen har virkning fra 1. oktober 2004.

2.4.2. Justitsministeriets overvejelser

Paslovens gebyrer for udstedelse af pas, jf. § paslovens 4 a, stk. 2-5, har ikke været underlagt løbende pris- og lønregulering. Den nominelle fastholdelse medfører, at gebyrbeløbet udhules i takt med inflationsudviklingen.

Som et led i aftalen om politiets og anklagemyndighedens økonomi 2021-2023 skal der ske en forhøjelse gebyrerne for udstedelse af pas, som fremgår af paslovens § 4 a, svarende til det af Finansministeriet fastsatte pris- og lønniveau for 2021 for personer under 18 år, for udstedelse af fællespas samt personer, der er fyldt 18 år, men ikke har nået folkepensionsalderen, jf. § 1 a i lov om social pension.

Gebyrerne for udstedelse af pas, hvor taksterne fra henholdsvis 2000 og 2004 er på 600 kr. og 115 kr., skal således hæves, så de svarer til det af Finansministeriet fastsatte pris- og lønniveau for 2021. Ved gebyret for personer, der er fyldt 18 år, men ikke har nået folkepensionsalderen, er det gebyret inkl. biometrisk fingeraftryk afrundet til nærmeste tier, så det samlede gebyr er på 890 kr. Pasgebyret vil herefter være henholdsvis 862 kr. og 150 kr. i 2021 eksklusiv gebyret for biometrisk fingeraftryk.

Personer, der har nået folkepensionsalderen, jf. § 1 a i lov om social pension, skal således fortsat betale 350 kr. for udstedelse af pas, jf. paslovens § 4 a, stk. 4.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at hæve gebyrerne for udstedelse af pas, jf. paslovens § 4 a, stk. 2, 3 og 5, under hensyntagen til pris- og lønudviklingen.

Det foreslås konkret at hæve gebyrerne for udstedelse af pas, således at der for udstedelsen af pas til personer, der er fyldt 18 år, men ikke har nået folkepensionsalderen, jf. § 1 a i lov om social pension, fremover betales 862 kr. For udstedelse af fællespas foreslås det, at der fremover betales 862 kr. For udstedelse af pas til personer under 18 år, foreslås gebyret ændret til 150 kr. Herudover skal pasansøgere over 12 år betale det i paslovens § 4 b, stk. 1, gældende gebyr for optagelse af fingeraftryk i passet.

Gebyret for optagelse af fingeraftryk i pas er den 1. januar 2020 fastsat til 28 kr., jf. bekendtgørelse nr. 1516 af 12. december 2019.

2.5 Fordobling af pasgebyret mv. i visse situationer

2.5.1. *Gældende ret*

Der henvises til lovforslagets pkt. 2.4.1 vedrørende gældende ret for gebyrer ved udstedelse af pas.

Det er efter gældende ret ikke muligt at hæve gebyret for udstedelse af pas, jf. paslovens §§ 4 a og 4 b, i tilfælde, hvor pasansøgeren ikke kan fremvise et gyldigt eller udløbet pas ved ansøgning om fornyelse af pas.

Af bekendtgørelse nr. 1337 af 28. november 2013 indsat i medfør af § 1, stk. 2-5, § 1 a, § 3, stk. 1, § 4, stk. 1, § 5, stk. 1, og § 7 i lov om pas til danske statsborgere mv. (pasbekendtgørelsen), fastsættes i § 6, at pasansøgeren ved indlevering af pasansøgningen skal godtgøre sin identitet ved forevisning af det sidst udstedte pas.

Såfremt pasansøgeren ikke er i besiddelse af et tidligere udstedt pas, skal ansøgeren forevise original dåbs-, navne- eller fødselsattest, sundhedskort eller anden egnet legitimation samt billedlegitimation, jf. pasbekendtgørelsens § 6, stk. 2.

Efter pasbekendtgørelsens § 6, stk. 3, skal pasansøgeren på anden vis dokumentere, at vedkommende har dansk indfødsret, hvis denne ikke er kendt i Det Centrale Pasregister. Fremgår ansøgerens personnummer ikke tydeligt af de i stk. 1 og 2 anførte dokumenter, skal der tillige forevises et legitimationspapir udstedt af en offentlig myndighed, hvoraf ansøgerens personnummer tydeligt fremgår, jf. pasbekendtgørelsens § 6, stk. 4.

Fremgår ansøgerens nu anvendte navn ikke af de i stk. 1-2 og 4 anførte dokumenter, har ansøgeren pligt til på forlangende at dokumentere navneændringen ved forevisning af vielsesattest, navnebevis eller dokumentation for anmeldelse til vielsesmyndigheden eller folkeregistret, jf. pasbekendtgørelsens § 6, stk. 5.

Efter pasbekendtgørelsens § 13, stk. 1, er en pasindehaver, der efter passets udstedelse har skiftet navn, berettiget til at få udstedt nyt pas. Passet udstedes mod sædvanlig betaling efter §§ 4 a og 4 b i pasloven.

Efter pasbekendtgørelsens § 13, stk. 2, er en pasindehaver, der dokumenterer, at passet på grund af fejl ved udstedelsen eller ved pasblanketten lider af væsentlige mangler, der må tilregnes den pasudstedende myndighed, berettiget til at få manglerne udbedret eller at få udstedt nyt pas. Et sådant pas udstedes uden betaling efter §§ 4 a og 4 b i pasloven. Foretages der ombytning til et nyt pas, er pasindehaveren forpligtet til at aflevere det fejlbehæftede pas til kommunen, samt til på kommunalbestyrelsens forlangende at indgive ny ansøgning om pas efter reglerne i §§ 5-12. Pasindehaverens dokumenterede udgifter til fremskaffelse af fotografi refunderes. Passet udstedes med en gyldighedstid svarende til det fejlbehæftede pas.

Efter pasbekendtgørelsens § 13, stk. 3, skal pasindehaveren anmode om at få udstedt nyt pas, inden nye rejser foretages, såfremt passet er beskadiget eller slidt i et sådant omfang, at stempler, fotografi eller tekst, herunder numre og datoer, ikke kan kontrolleres på stedet, eller passet i øvrigt er behæftet med væsentlige mangler. Passet udstedes mod sædvanlig betaling efter §§ 4 a og 4 b i pasloven.

Efter pasbekendtgørelsens § 13, stk. 4, kan en pasansøger erklære, at et bestilt pas ikke er modtaget. Pasansøgeren skal indgive ny ansøgning om pas efter reglerne i §§ 5-12. Passet udstedes uden betaling efter paslovens §§ 4 a og 4 b, og pasansøgerens dokumenterede udgifter til fremskaffelse af fotografi refunderes. Afgives en sådan erklæring inden 30 dage fra udstedelsesdatoen, kan kommunalbestyrelsen fravige kravet om indgivelse af en ny ansøgning om pas.

Erklærer pasansøgeren, at et bestilt pas ikke er modtaget, jf. pasbekendtgørelsens § 13, stk. 4, afkræves

den pågældende en erklæring herom, jf. pasbekendtgørelsens § 13, stk. 5. På tilsvarende vis, afkræves den pågældende en redegørelse, såfremt der til den pågældende tidligere er udstedt pas, der oplyses at være bortkommet eller tilintetgjort.

I pasbekendtgørelsens § 15, stk. 1, fastsættes det, at kommunalbestyrelsen kan tillade, at der udstedes et ekstra pas til en ansøger, der dokumenterer eller skriftligt erklærer, at vedkommendes pas er indleveret eller skal indleveres til visering i anledning af en forestående rejse, og at ansøgeren, førend passet kan tilbageleveres, skal foretage en eller flere rejser til udlandet.

Efter pasbekendtgørelsens § 15, stk. 2, er det en betingelse for udstedelsen af ekstra pas, at det vil medføre betydelig ulempe eller økonomisk tab for den pågældende, hvis udstedelse af ekstra pas nægtes. Kommunalbestyrelsen kan forlange skriftlig dokumentation herfor. Udstedelsen af ekstra pas i medfør af denne bestemmelse kan normalt ikke ske alene i anledning af turistrejser.

Efter pasbekendtgørelsens § 15, stk. 3, kan kommunalbestyrelsen tillade under tilsvarende betingelser, at der udstedes et ekstra pas til en person, hvis pas er forsynet med viseringer eller indrejsestempler, som kan medføre nægtelse af indrejse i det land, som pasansøgeren agter at rejse til.

Efter pasbekendtgørelsens § 15, stk. 4, skal pas afleveres til kommunen efter benyttelsen.

I henhold til pasbekendtgørelsens § 23, stk. 1, kan pasindehaveren i gyldighedsperioden kun få udstedt nyt pas, hvis det tidligere pas annulleres af kommunalbestyrelsen, eller såfremt det på fyldestgørende måde godtgøres, at passet er bortkommet.

Såfremt pasindehaveren sandsynliggør, at han har en væsentlig interesse i fortsat at kunne benytte viseringer i det gamle pas, forsynes siderne med de pågældende viseringer med henvisning til det nye pas med angivelse af dets nummer samt tid og sted for dets udstedelse, jf. pasbekendtgørelsens § 23, stk. 2. Nyt pas udstedes efter reglerne i §§ 5-12 og mod sædvanlig betaling efter §§ 4 a og 4 b i pasloven, jf. pasbekendtgørelsens § 23, stk. 3.

Efter ansøgning kan der udstedes et provisorisk pas, når det ikke vil være muligt at udstede et nyt pas eller forlænge gyldighedstiden for et eksisterende pas, jf. pasbekendtgørelsens § 24, stk. 1.

Et provisorisk pas udfærdiges på en særlig blanket og gives kun for det tidsrum, som er påkrævet af hensyn til rejsens varighed, og ikke ud over et år. Det provisoriske pas skal afleveres efter benyttelsen og udstedes efter reglerne i §§ 5-12 og mod sædvanlig betaling efter § 4 a i pasloven, jf. pasbekendtgørelsens § 24, stk. 2 og 3.

2.5.2 Justitsministeriets overvejelser

Passet er et væsentligt identifikationspapir for danske statsborgere i forbindelse med bl.a. internationale rejser.

Hvert år forsvinder tusindvis af pas. Årsagen til, at danske pas bortkommer, kan være mange. De kan bl.a. blive stjålet, ødelagt, tabt eller bortkomme i posten, men størstedelen af de pas, der årligt bortkommer, registreres af Rigspolitiet som forlagte. Passet anses for at være ødelagt, når dette er beskadiget eller slidt i et sådant omfang, at stempler, fotografi eller tekst, herunder numre og datoer, ikke kan kontrolleres på stedet, eller passet i øvrigt er behæftet med væsentlige mangler, jf. pasbekendtgørelsens § 13, stk. 3. I 2019 blev over 25.000 pas meldt forlagt, 5.397 pas blev meldt stjålet, 1.212 pas blev meldt ødelagt, 1.190 pas blev meldt bortkommet i posten og for 25 pas, er bortkomstårsagen ukendt.

Bortkomstårsagen kan dog også være, at pasindehaveren ulovligt har solgt sit pas videre, hvorefter det

f.eks. kan anvendes af bl.a. organiserede kriminelle, der misbruger danske pas til dokumentfalskneri og identitetstyveri. Danske pas er eftertragtede handelsvarer. Rigspolitiet ser derfor med stor alvor på sager om tyveri, salg og tab af pas, fordi passene i nogle tilfælde bl.a. kan blive brugt til kriminalitet.

Det er Rigspolitiets forventning, at en fordobling af gebyret for udstedelse af pas i henhold til paslovens § 4 a og § 4 b kan medvirke til at indskærpe vigtigheden af at opbevare passet omhyggeligt, så det ikke bortkommer eller bliver ødelagt.

Det er på den baggrund Justitsministeriets vurdering, at gebyret for udstedelse af pas samt optagelse af fingeraftryk, jf. paslovens § 4 a og § 4 b, bør fordobles i tilfælde, hvor et gyldigt eller udløbet pas tilhørende pasansøgeren ikke kan fremvises ved ansøgning eller fremvises i ødelagt stand i forbindelse med ansøgning om fornyelse af pas eller udstedelse af nyt pas i gyldighedsperioden.

2.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at fordoble gebyrerne for fornyelse af pas mv., jf. paslovens § 4 a, stk. 2-6, samt fordoble gebyret for optagelse af fingeraftryk, jf. paslovens § 4 b, stk. 1, et gyldigt eller udløbet pas tilhørende pasansøgeren ikke kan fremvises ved ansøgning eller fremvises i ødelagt stand i forbindelse med ansøgning om fornyelse af pas eller udstedelse af nyt pas i gyldighedsperioden.

En fordobling af de i paslovens § 4 a gældende gebyrer betyder, at gebyr for fornyelse af pas i tilfælde, hvor et gyldigt eller udløbet pas tilhørende pasansøgeren ikke kan fremvises ved ansøgning eller fremvises i ødelagt stand i forbindelse med ansøgning om fornyelse af pas eller udstedelse af nyt pas i gyldighedsperioden, hæves fra 150 kr. til 300 kr., fra 862 kr. til 1.724 kr., og fra 350 til 700 kr. for henholdsvis personer under 18 år, personer fra 18 år til folkepensionsalderen og personer over folkepensionsalderen, jf. § 1 a i lov om social pension.

Gebyret for optagelse af fingeraftryk i pas er den 1. januar 2020 fastsat til 28 kr., jf. bekendtgørelse nr. 1516 af 12. december 2019.

Med lovforslagets § 1, nr. 1 – 3, har man foreslået at pris- og lønregulere gebyrerne for udstedelse af pas i paslovens § 4 a, stk. 2, 3 og 5, jf. lovforslagets pkt. 2.4. En fordobling af de i paslovens § 4 a og § 4 b gældende gebyrer for fornyelse af pas mv. vil betyde, at der ved fornyelse af pas mv. i tilfælde, hvor et gyldigt eller udløbet pas tilhørende pasansøgeren ikke kan fremvises ved ansøgning eller fremvises i ødelagt stand i forbindelse med ansøgning om fornyelse af pas eller udstedelse af nyt pas i gyldighedsperioden, for personer, der er fyldt 18 år, men ikke har nået folkepensionsalderen, jf. § 1 a i lov om social pension, skal betales et samlet gebyr på 1.780 kr. For fornyelse af fællespas, skal der ligeledes betales et samlet gebyr på 1.780 kr. For fornyelse af pas til personer, der har nået folkepensionsalderen, jf. § 1 a i lov om social pension, skal der betales et samlet gebyr på 756 kr. For fornyelse af pas til personer, der er 12-17 år, skal der betales et samlet gebyr på 356 kr., og for fornyelse af pas til personer, der er 0 – 11 år, skal der betales et samlet gebyr på 300 kr.

Den foreslåede ordning vil alene gælde, når et gyldigt eller udløbet pas tilhørende pasansøgeren ikke kan fremvises ved ansøgning eller fremvises i ødelagt stand i forbindelse med ansøgning om fornyelse af pas eller udstedelse af nyt pas i gyldighedsperioden.

Den foreslåede ordning gælder ikke for udstedelse af ekstra pas eller provisoriske pas, jf. pasbekendtgørelsens §§ 15 og 24, eller pas, som udstedes i henhold til pasbekendtgørelsens § 23.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 4.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige

Den foreslåede forenkling af adgangen til oplysninger om transaktioner, konti, depoter, bokse eller lignende forventes at medføre en besparelse på 8,5 mio. kr. årligt i politiet og anklagemyndigheden som følge af en forventet reduktion af det samlede antal indhentede straffeprocessuelle kendelser på 10 pct., svarende til 2.800 kendelser årligt, og dertilhørende tidsforbrug for politiet og anklagemyndigheden.

Det forventede årlige provenu på 8,5 mio. kr. årligt kan realiseres efter ikrafttrædelse af lovændringen.

Inflationsreguleringen og forenklingen af afgiftssatserne for våbentilladelser forventes at indebære et merprovenu på 14,3 mio. kr. årligt fra lovens ikrafttræden. Implementeringen af den foreslåede ændring af afgiftssatsen kræver tilpasninger i politiets it-systemer.

Det er Justitsministeriets vurdering, at afbureaukratisering af hittegodsområdet i politikredsene vil indebære et nettoeffektiviseringspotentiale på i alt 2,4 mio. kr. årligt, når ændringerne er fuldt implementeret i 2022.

Det er Justitsministeriets vurdering, at inflationsreguleringen af pas vil indebære et merprovenu på i alt ca. 68 mio. kr. i 2021 stigende til ca. 74 mio. kr. årligt fra 2022 og fremefter. Derudover vurderes det, at den foreslåede fordobling af gebyrerne vil indebære et merprovenu på i alt ca. 14 mio. kr. i 2021 stigende til ca. 16 mio. kr. årligt fra 2022 og fremefter. Således vil de samlede ændringer i pasloven indebære et merprovenu på ca. 82 mio. kr. i 2021 stigende til ca. 90 mio. kr. årligt fra 2022 og fremefter.

Det vurderes, at de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning ikke er relevante for lovforslaget.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

I forhold til den del af lovforslaget, der vedrører forenklet adgang til oplysninger om transaktioner, konti, depoter, bokse eller lignende, bemærkes det, at der ikke lægges op til, at de omfattede virksomheder skal tilrettelægge deres virksomhed anderledes end i dag, herunder at de skal kunne stille andre oplysninger til rådighed, end de der i dag kan udleveres efter reglerne om edition.

Lovforslagets del om inflationsregulering og forenkling af afgiftssatser på våbenområdet vil medføre yderligere omkostninger for erhvervsdrivende, der ansøger om tilladelser, der er afgiftspligtige i henhold til våbenlovens § 6 b. Idet tilladelser til våben og ammunition mv., der erhverves af erhvervsdrivende med henblik på videresalg eller reparation mv., samt til ind- og udførsel af våben, er afgiftsfritaget i medfør af våbenlovens § 6 b, stk. 1, nr. 4 og 7, vurderes det imidlertid, at de yderligere omkostninger for erhvervslivet vil være begrænsede.

Ændringen af hittegodsloven skønnes ikke at medføre økonomiske eller administrative konsekvenser af betydning for erhvervslivet.

Ændringen af pasloven forventes ikke at medføre økonomiske eller administrative konsekvenser af betydning for erhvervslivet.

Lovforslaget vurderes således at have begrænsede økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klima- og miljømæssige konsekvenser

Lovforsaget vurderes ikke at have klima- og miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

8. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslag vedrørende lovforslagets §§ 1-3 har i perioden fra den 12. november 2020 til den 25. november 2020 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, Samtlige byretter, Domstolsstyrelsen, Datatilsynet, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Advokatrådet, Amnesty International, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Auktionslederforeningen, BL – Danmarks Almene Boliger, Børsmæglerforening Danmark, Copenhagen Business School – CBS) – CBS LAW – Institut for Ledelse, Politik og Filosofi, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Automobilforhandler Forening, Danmarks Fiskeindustri- og Eksportforening, Danmarks Jurist- og Økonomforbund (DJØF), Danmarks Jægerforbund, Danmarks Nationalbank, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Rederiforening, Danmarks Sportsfiskerforbund, Danmarks Våbenhandlerforening, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Firmaidrætsforbund, Dansk Gallerisammenslutning, Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening - DIRF, Dansk Journalistforbund, Dansk Land- og Strandjagt, Dansk Militaria Forening, Dansk Skytte Union, Dansk Socialrådgiverforening, Dansk Transport og Logistik, Danske Advokater, Danske Guldsmede og Urmagere, Danske Regioner, Danske Regioner, Danske Speditører, Danske Våbenhandlere, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den Danske Fondsmæglerforening, Den Europæiske Centralbank (ECB), Det Kriminalpræventive Råd, DGI Skydning, Dommerfuldmægtigforeningen, Eksportkreditfonden, Erhvervslejernes Landsorganisation, Erhvervsstyrelsen, Faggruppen af Socialrådgivere i Kriminalforsorgen, Finans Danmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finansiell Stabilitet A/S, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerrådet Tænk, Foreningen af Fængselsinspektører og Vicefængselsinspektører, Foreningen af J. A. K. Pengeinstitutter, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Statsadvokater, Foreningen Danske Revisorer, Forsikring og Pension, Forsikringsmæglerforeningen i Danmark, Forsikringsmæglernes Brancheforening, Friluftsrådet, Hjælp Voldsofre, FSR - danske revisorer, Fængselsforbundet, Garantifonden for indskydere og investorer, HK Landsklubben Danmarks Domstole, HK Landsklubben Kriminalforsorgen, HK Landsklubben Politiet, HORESTA, Håndværksrådet, Institut for Menneskerettigheder, InvesteringsForeningsRådet, Jagttegnslærerforeningen i Danmark, Justitia, KL, Kriminalforsorgsforeningen, Kuratorforeningen, Københavns Universitet – Det Juridiske Fakultet, Landbrug og Fødevarer, Landsdækkende Banker, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsforeningen KRIM, Lejernes Landsorganisation, Lokale Pengeinstitutter, Miljøstyrelsen, Nasdaq Copenhagen A/S, Nordisk Våbenforum, Offerrådgivningen, Politidirektørforeningen, Politiforbundet, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden, Rigsombudsmanden i Grønland, Rigsombudsmanden på Færøerne, SAVN, Syddansk Universitet – Juridisk Institut, Tekniq Arbejdsgiverne, Voldgiftsinstituttet, Voldgiftsnævnet for Bygge- og Anlægsvirksomhed, VP Securities A/S, Vaabenhistorisk Selskab, Western Union, Aalborg Universitet – Juridisk Institut, Aarhus Universitet – Juridisk Institut.

Et udkast til lovforslag vedrørende lovforslagets § 4 er den 18. december 2020 sendt i høring til følgende myndigheder med frist den 8. januar 2021:

Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, Samtlige byretter, Domstolsstyrelsen, Datatilsynet, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Advokatrådet, Amnesty International, Copenhagen Business School – CBS) – CBS LAW – Institut for Ledelse, Politik og Filosofi, Danmarks Fiskeindustri- og Eksportforening, Danmarks Jurist- og Økonomforbund (DJØF), Danmarks Rederiforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Dansk Socialrådgiverforening, Dansk Transport og Logistik, Danske Advokater, Danske Regioner, Danske Speditører, Den Danske Dommerforening, Det Kriminalpræventive Råd, Forbrugerrådet Tænk, Færøernes Landsstyre, Grønlands Selvstyre, Håndværksrådet, Institut for Menneskerettigheder, Justitia, KL, Københavns Universitet – Det Juridiske Fakultet, Landbrug og Fødevarer, Politidirektørforeningen, Politiforbundet, Syddansk Universitet – Juridisk Institut, Aalborg Universitet – Juridisk Institut, Aarhus Universitet – Juridisk Institut.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ændringen af retsplejeloven med henblik på at give politiet forenklet adgang til kontooplysninger skøn-	Ingen

	nes at give en besparelse i omegnen af 8,5 mio. kr. årligt. Ændringen af afgiftssatserne på våbenområdet forventes at ville indebære en yderligere indtægt for staten på 14,3 mio. kr. årligt. Ændringen af hittegodsloven vil indebære et nettoeffektiviseringspotentiale på i alt 2,4 mio. kr. årligt, når ændringerne er fuldt implementeret i 2022. Ændring af pasloven forventes at ville indebære en yderligere indtægt for staten på ca. 82 mio. kr. i 2021 stigende til ca. 90 mio. kr. årligt i 2022 og frem.	
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Lovforslaget vurderes at have begrænsede økonomiske konsekvenser for erhvervslivet
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	(Beskriv forholdet til EU-retten/anfør »Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter«): Forslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Retsplejelovens § 804, stk. 3, 3. pkt. og § 807, stk. 3, 2. pkt., indeholder henvisninger til § 806, stk. 7.

Med den foreslåede nye § 806, stk. 7, i retsplejeloven, bliver § 806, stk. 7, til § 806, stk. 8.

Det foreslås på den baggrund, at ændre henvisningen til stk. 7 i henholdsvis retsplejelovens § 804, stk. 3, 3. pkt., og § 807, stk. 3, 2. pkt., så henvisningen fremover er til stk. 8.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af den nye § 806, stk. 7.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3, og til pkt. 2.1.3 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 og 6

Retsplejelovens § 806, stk. 2, 1. pkt., og § 807 a, 3. pkt., indeholder henvisninger til § 806, stk. 9.

Med den foreslåede nye § 806, stk. 7, i retsplejeloven, bliver § 806, stk. 9, til § 806, stk. 10.

Det foreslås på den baggrund at ændre henvisningen til stk. 9 i henholdsvis retsplejelovens § 806, stk. 2, 1. pkt., og § 807 a, 3. pkt., så henvisningen fremover bliver til stk. 10.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af den nye § 806, stk. 7, i retsplejeloven.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3, og til pkt. 2.1.3 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Det fremgår af retsplejelovens § 804, stk. 1, 1. pkt., at der som led i efterforskningen af en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, eller krænkelse som nævnt i § 2, stk. 1, nr. 1, i lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning meddeles en person, der ikke er mistænkt, pålæg om at forevise eller udlevere genstande (edition), hvis der er grund til at antage, at en genstand, som den pågældende har rådighed over, kan tjene som bevis, bør konfiskeres eller ved lovovertrædelsen er fravendt nogen, som kan kræve den tilbage.

Når pålæg om edition meddeles en erhvervsvirksomhed, finder retsplejelovens § 189 anvendelse for andre, der i kraft af deres tilknytning til virksomheden har fået kendskab til sagen, jf. retsplejelovens § 804, stk. 1, 2. pkt.,

Det følger af retsplejelovens § 806, stk. 1, 1. pkt. og stk. 2, 1. pkt., at afgørelse om beslaglæggelse og om pålæg om edition træffes af retten ved kendelse efter politiets begæring. Rettens kendelse skal begrundes, jf. § 218, stk. 1, 1. pkt.

Efter § 806, stk. 3, kan retten efter politiets begæring i en kendelse om edition bestemme, at politiet fra virksomheder og personer, der er omfattet af hvidvasklovens § 1 kan indhente oplysninger, som

de pågældende har rådighed over, om transaktioner på en konto, hvortil der er overført midler ved en transaktion, som er omfattet af kendelsen om edition, eller ved en transaktion, der udspringer af en transaktion, som er omfattet af kendelsen om edition (kendelse på transaktion).

Det følger herudover af retsplejelovens § 806, stk. 4, 1. pkt., at politiet kan træffe beslutning om beslaglæggelse og om edition, såfremt indgrebets øjemed ville forspildes, hvis retskendelse skulle afventes. Fremsætter den, mod hvem indgrebet retter sig, anmodning herom, skal politiet snarest muligt og senest inden 24 timer forelægge sagen for retten, der ved kendelse afgør, om indgrebet kan godkendes, jf. § 806, stk. 4, 2. pkt.

Det foreslås, at der indføres et nyt *stk. 7* i retsplejelovens § 806.

Med det foreslåede *stk. 7*, kan politiet træffe afgørelser om pålæg om edition af oplysninger om transaktioner, konti, depoter eller lignende fra virksomheder eller personer, der er omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13 eller 19-24, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og terrorisme. Det følger endvidere af forslaget, at politiet i en afgørelse om pålæg om edition efter 1. pkt. kan bestemme, at der fra virksomheder og personer, der er omfattet af § 1 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, kan indhentes oplysninger, som de pågældende har rådighed over, om transaktioner på en konto, hvortil der er overført midler ved en transaktion, som er omfattet af afgørelsen om edition, eller ved en transaktion, der udspringer af en transaktion, som er omfattet af afgørelsen om edition. Endelig fremgår det, at politiets afgørelser skal være skriftlige og ledsaget af grunde, og at de vil kunne kræves indbragt for retten i medfør af reglerne i § 806, stk. 4, 2. led.

Med forslaget til et nyt § 806, stk. 7, i retsplejeloven, bliver det muligt for politiet at træffe afgørelser om edition, der i dag skal træffes af retten, jf. § 806, stk. 1.

Politiet får også med den foreslåede ordning mulighed for at træffe afgørelse om fremadrettet edition på samme betingelser som efter gældende ret, jf. pkt. 2.1.1.3 i de almindelige bemærkninger. Der tilsigtes ikke med forslaget nogen ændringer af betingelserne for at få fremadrettet edition. Som efter gældende ret vil politiet med den foreslåede ordning kun kunne pålægge fremadrettet edition i et vist tidsrum. Politiet kan herefter træffe en ny afgørelse om pålæg om edition, såfremt betingelserne herfor er opfyldt.

Politiets kompetence efter den foreslåede ordning omfatter edition af oplysninger om transaktioner, konti, depoter, bokse eller lignende fra virksomheder eller personer, der er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-13 eller 19-24.

Forslaget tilsigter ikke en udvidelse af, hvilke oplysninger politiet har adgang til, men alene en forenkling af proceduren. Forslaget tilsigter heller ikke en ændring af, hvilke betingelser der skal være opfyldt for, at pålæg om edition kan meddeles. Politiets afgørelser vil kunne kræves forelagt retten på samme måde, som det i dag er tilfældet ved edition på øjemedet efter § 806, stk. 4. Der henvises til pkt. 2.1.3.1 og 2.1.3.2 i de almindelige bemærkninger og nærmere i det følgende.

Efter gældende ret omfatter edition personer (»en person«), herunder juridiske personer generelt, jf. § 804, stk. 1, pkt.

Med den foreslåede § 806, stk. 7, 1. pkt., foreslås det, at politiets kompetence efter den foreslåede ordning skal omfatte virksomheder og personer, der er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-13 eller 19-24. Dette svarer til den afgrænsning, der er anvendt i den gældende § 806, stk. 3, vedrørende kendelse på transaktion, idet advokater, revisorer, ejendomsmæglere, øvrige rådgivere og tjenesteydere til virksomheder, jf. hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 14-18, dog som udgangspunkt ikke være omfattet, jf. nærmere i det følgende. Omfattet vil eksempelvis være pengeinstitutter, realkreditinstitutter, sparevirksomheder og

udstedere af elektroniske penge og udbydere af betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-7, i lov om betalinger, jf. hvidvasklovens § 1, stk. 1, henholdsvis nr. 1, 2, 5 og 6.

Efter gældende ret omfatter edition »genstande«, jf. § 804, stk. 1, 1. pkt., i bred forstand. Med formuleringen »oplysninger om transaktioner, konti, depoter, bokse eller lignende« i den foreslåede § 806, stk. 7, 1. pkt., foreslås politiets kompetence begrænset til visse typer af oplysninger. Samtidig understreges det, at den foreslåede bestemmelse ikke er begrænset til oplysninger om en traditionel bankkonto i en traditionel bank. Oplysninger om eksempelvis et depot med værdipapirer eller indholdet af en bankboks vil også være omfattet af den foreslåede bestemmelse. Omfattet af den foreslåede bestemmelse vil eksempelvis også være oplysninger om kundeforhold eller kundeaktivitet, der vedrører den pågældende konto, depot, boks eller lignende, herunder f.eks. fuldmagtsforhold, begunstigelsesforhold, bemyndigelsesforhold, korrespondance, posteringsoversigter, kontoudtog, oprettelsesdokumenter og underliggende transaktionsbilag samt en kundes aktiviteter på netbank mv. og herved brug af NemID og anvendt IP-adresse. Oplistningen er ikke udtømmende. Oplysninger om transaktioner er også omfattet af den foreslåede bestemmelse, og det er således ikke en forudsætning for, at oplysningerne er omfattet af den foreslåede ordning, at de vedrører personer eller virksomheder, som har oprettet en konto eller lignende i den virksomhed, der pålægges edition efter bestemmelsen. Bestemmelsen forudsættes at være teknologineutral og er således ikke begrænset til oplysninger vedrørende typer af transaktioner, konti, depoter eller bokse, der er aktuelt er kendte. Bestemmelsen vil efter en konkret vurdering f.eks. også kunne omfatte oplysninger vedrørende konto- og depotformer, der udvikles i fremtiden, som kan ligestilles med nutidige kontoformer. Der henvises til pkt. 2.1.3.5 i de almindelige bemærkninger.

Pålæg om udlevering af oplysninger om transaktioner, konti, depoter, bokse eller lignende fra andre virksomheder eller personer end dem, der er nævnt i hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-13 eller 19-24, vil ligesom i dag kræve forudgående retskendelse, medmindre øjemedet ellers ville forspildes, jf. § 806, stk. 4. Pålæg om udlevering af andre oplysninger eller genstande end oplysninger om transaktioner, konti, depoter, bokse eller lignende vil, uanset at virksomheden eller personen er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-13 eller 19-24, ligeledes som udgangspunkt kræve forudgående retskendelse. Der henvises til pkt. 2.1.3.4 i de almindelige bemærkninger.

Efter gældende ret er det retten, der vurderer, om betingelserne for at meddele pålæg om edition er opfyldt, jf. § 806, stk. 1 og 2, medmindre politiet kan træffe afgørelse efter § 806, stk. 4, fordi øjemedet ellers ville forspildes.

Med den foreslåede ordning vil det være politiet, der skal vurdere, om betingelserne for pålæg om edition er opfyldt, også i tilfælde hvor betingelserne i § 806, stk. 4, ikke er opfyldt.

Politiet skal således afgøre, om betingelserne i den foreslåede § 806, stk. 7, er opfyldt. Politiet vil i den forbindelse skulle vurdere, om der er tale om oplysninger, som den, afgørelsen om pålæg om edition retter sig mod, er udelukket fra eller fritaget for at afgive forklaring om som vidne, jf. § 804, stk. 4, jf. §§ 169-172. Den, som indgrebet retter sig mod, vil ikke kunne nægte at efterkomme politiets afgørelse om pålæg om edition med henvisning til, at vedkommende anser oplysningerne omfattet af en vidneudelukkelses- eller fritagelsesgrund.

Politiets kompetence efter den foreslåede ordning omfatter ikke spørgsmålet om, hvorvidt en person, der er omfattet af en vidneudelukkelses- eller fritagelsesgrund, alligevel skal pålægges edition i de tilfælde, hvor dette er muligt efter §§ 169-172. Denne kompetence vil med den foreslåede ordning fortsat være tillagt retten.

Kommer det således på tale at begære edition vedrørende oplysninger, der er omfattet af en vidneudelukkelses- eller fritagelsesgrund, forudsættes det fortsat at være retten, der skal træffe afgørelse, om

betingelserne herfor er opfyldt, jf. § 804, stk. 4, jf. § 169, stk. 2, § 170, stk. 2, § 171, stk. 3 og 4, og § 172, stk. 5 og 6. Politiet vil i sådanne situationer derfor skulle indhente en forudgående retskendelse, uanset den foreslåede ordning.

Efter gældende ret kan retten i forbindelse med et pålæg om edition meddele den, som pålægget retter sig mod, pålæg om tavshedspligt, jf. retsplejelovens § 804, stk. 1, 2. pkt., jf. § 189. Politiet og retten har i § 189 en sidestillet kompetence til at meddele vidner pålæg om tavshedspligt. Henvisningen til § 189 i § 804, stk. 1, 2. pkt., forudsættes derfor også at gælde for de afgørelser, som politiet træffer efter den foreslåede § 806, stk. 7.

Efter gældende ret er det altid retten, der træffer afgørelse om pålæg om edition, medmindre øjemedet ellers ville forspildes. Rettens almindelige kompetence opretholdes med den foreslåede ordning ved siden af den kompetence, politiet får med den foreslåede ordning. Vurderer politiet, at der er behov for at få rettens forudgående stillingtagen til, om et indgreb er lovligt, har politiet fortsat mulighed for dette. Dette kan eksempelvis være relevant, hvis det er uklart, om nogle oplysninger kan kræves udleveret, fordi de er omfattet af § 1, stk. 1, i hvidvaskloven, eller fordi de er omfattet af en vidneudelukkelses- eller fritagelsesgrund. Hvis der skal ske edition af oplysninger omfattet af en vidneudelukkelse- eller vidnefritagelsesgrund, kan dette, som beskrevet ovenfor, ikke komme på tale uden, at retten har truffet afgørelse, om betingelserne herfor er opfyldt. Der henvises til pkt. 2.1.3.3 i de almindelige bemærkninger.

Tilsvarende vil politiet fortsat have mulighed for at træffe beslutning om edition på øjemedet, jf. § 806, stk. 4, 1. pkt., også for så vidt angår personer, virksomheder og oplysninger, der er omfattet af den foreslåede ordning. Dette forventes dog kun at få begrænset betydning, men kan være relevant i situationer, hvor det ikke er muligt at nå at udarbejde en skriftlig afgørelse, sådan som det foreslås med den foreslåede ordning. Der henvises til pkt. 2.1.3.3 i de almindelige bemærkninger.

Efter gældende ret har politiet med § 806, stk. 3, en mulighed for at få en kendelse på transaktion, der gør det muligt for politiet med en enkelt kendelse at følge transaktioner fra en konto omfattet af kendelsen til andre konti mv. hos virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, uden at der skal indhentes en særskilt kendelse for hver konto og hver bank. Der henvises til pkt. 2.1.1.4 i de almindelige bemærkninger om gældende ret.

Med forslaget til § 806, stk. 7, 2. pkt., foreslås det, at der gives politiet mulighed for at træffe afgørelser om at følge transaktioner på samme måde som efter den gældende § 806, stk. 3. Politiet vil således på samme måde som i dag, men uden at indhente forudgående retskendelse, kunne indhente oplysninger om transaktioner på en konto, hvortil der er overført midler ved en transaktion, som er omfattet af politiets afgørelse om edition, eller ved en transaktion, der udspringer af en transaktion, som er omfattet af denne afgørelse. Den foreslåede ordning svarer til ordningen efter § 806, stk. 3, og omfatter således også en virksomhed- eller person, der er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 14-18, og som således falder uden for den foreslåede ordning i § 806, stk. 7, 1. pkt.

Med forslaget til retsplejelovens § 806, stk. 7, 3. pkt., foreslås det med henvisningen til § 806, stk. 4, 2. pkt., at give den, som politiets afgørelse om pålæg om edition retter sig mod, en udtrykkelig mulighed for at forlange, at politiet indbringer spørgsmålet for retten. § 746 indeholder en almindelig mulighed for at indbringe spørgsmål om tvistigheder om lovligheden af politiets efterforskningsskridt for retten. Med forslaget gives der en enklere adgang til at få rettens prøvelse ved, at den, som indgrebet retter sig mod, blot skal anmode politiet om, at spørgsmålet indbringes for retten. Der henvises til pkt. 2.1.3.6 i de almindelige bemærkninger. Den sigtede og dennes forsvarer vil kunne få rettens prøvelse af indgrebets lovlighed efter den almindelige regel i § 746. Indbringelse af politiets afgørelse for retten har ikke

opsættende virkning. Den, som politiets afgørelse om pålæg om edition retter sig mod, vil således være forpligtet til at efterkomme pålægget, indtil dette måtte blive ophævet af retten.

Efter gældende ret har den, som et pålæg om edition retter sig mod, ret til at udtale sig, før retten træffer afgørelse, jf. den gældende § 806, stk. 7 og 8. Henvisningen til stk. 4, 2. pkt., i den foreslåede § 806, stk. 7, 3. pkt., indebærer sammen med henvisningen til samme bestemmelse i den gældende § 806, stk. 7, 1. pkt., der bliver stk. 8, 1. pkt., at den, som politiets afgørelse om pålæg om edition retter sig mod, skal have lov til at udtale sig, før retten træffer afgørelse om indgrebets lovlighed, hvis spørgsmålet indbringes for retten. Den, som politiets afgørelse om pålæg om edition retter sig mod, vil derimod ikke med den foreslåede ordning have krav på at udtale sig, før politiet træffer afgørelse.

Efter gældende ret vil en kendelse om pålæg om edition truffet af retten skulle ledsages af grunde, jf. retsplejelovens § 218, stk. 1, 1. pkt. Det foreslås med forslaget til retsplejelovens § 806, stk. 7, 4. pkt., at politiets afgørelser efter den foreslåede ordning skal være skriftlige og ledsaget af grunde. Der henvises til pkt. 2.1.3.8 i de almindelige bemærkninger.

Det må bero på en konkret vurdering af den enkelte sag, hvilke krav der stilles til begrundelsen. I mange tilfælde vil kravet helt eller delvist kunne opfyldes med en standardblanket, standardtekst eller lignende, hvor der kort henvises til regelgrundlaget og oplyses om, at den finansielle virksomhed skal udlevere kontooplysninger og lignende, fordi der er grund til at antage, at en genstand, som den pågældende har rådighed over, kan tjene som bevis for en lovovertrædelse, der efterforskes, jf. § 804, stk. 1. Ligeledes bør der i afgørelsen vejledes om mulighed for at få spørgsmålet indbragt for retten.

I de tilfælde hvor det ikke er muligt for politiet at nå at udarbejde en skriftlig afgørelse, vil politiet efter omstændighederne kunne benytte den eksisterende § 806, stk. 4, 1. pkt., der opretholdes ved siden af den foreslåede ordning. Der henvises til pkt. 2.1.3.3 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 og 5

Med forslaget præciseres § 807, stk. 2, 1. og 2. pkt., så det fremgår, at retsvirkningen af edition gælder generelt, og således uanset om afgørelsen om pålæg om edition træffes af retten eller af politiet. Politiet vil derfor også skulle forevise enten en kendelse truffet af retten eller en afgørelse, politiet selv har truffet efter den foreslåede regel i § 806, stk. 7.

Politiets afgørelser om edition truffet efter den foreslåede § 806, stk. 7, skal have samme retsvirkninger som en kendelse truffet af retten. Den, som indgrebet retter sig mod, kan ikke ved at indbringe spørgsmålet for retten, jf. den foreslåede § 806, stk. 7, 3. pkt., nægte at efterkomme afgørelsen.

Politiets afgørelse om pålæg om edition kan gennemtvinges på samme måde som en retskendelse om edition, eksempelvis ved anvendelse af tvangsbøder, jf. retsplejelovens § 178, stk. 1, nr. 4. Det vil som efter gældende ret fortsat være retten, der skal træffe afgørelse om anvendelse af de tvangsmidler, der kan anvendes efter § 178. Der henvises til pkt. 2.1.3.9 i de almindelige bemærkninger.

Forslaget indebærer, at der ikke vil foreligge brud på en tavshedspligt, hvis videregivelse er nødvendigt for at opfylde et editionspålæg meddelt af politiet. Videregivelse af oplysninger, der er nødvendige for at opfylde politiets pålæg, forudsættes at være berettiget på samme måde, som hvis oplysningerne var videregivet for at opfylde en kendelse fra retten. Der henvises til pkt. 2.1.3.9 i de almindelige bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1

Det fremgår af våbenlovens § 6 b, stk. 1, 1. pkt., at der ved indgivelse af ansøgning om tilladelse efter våbenloven betales 840 kr.

Det fremgår af § 6 b, stk. 2, at afgiften efter § 6 b, stk. 1, 1. pkt., nedsættes til det halve, hvis ansøgeren i forvejen har en våbentilladelse, for hvilken der er betalt fuld afgift.

Det foreslås at ændre størrelsen på afgiften i § 6 b, stk. 1, 1. pkt., fra 840 kr. til 1.085 kr.

Ændringen vil sammen med ophævelsen af § 6 b, stk. 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 2, medføre, at der vil gælde én samlet afgiftssats på 1.085 kr. pr. tilladelse svarende til en pris- og lønregulering af gennemsnittet af de to eksisterende takster i § 6 b, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, til 2021-pris- og lønniveau.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det fremgår af våbenlovens § 6 b, stk. 2, at afgiften efter § 6 b, stk. 1, 1. pkt., nedsættes til det halve, hvis ansøgeren i forvejen har en våbentilladelse, for hvilken der er betalt fuld afgift.

Det foreslås, at § 6 b, stk. 2, ophæves.

Ændringen vil sammen med ændringen af § 6 b, stk. 1, 1. pkt., jf. lovforslagets § 2, nr. 1, medføre, at der vil gælde én samlet afgiftssats på 1.085 kr. pr. tilladelse svarende til en pris- og lønregulering af gennemsnittet af de to eksisterende takster i § 6 b, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, til 2021-pris- og lønniveau. Det vil fremadrettet således længere ikke være muligt at få afgiften nedsat til det halve, hvis ansøgeren i forvejen har en våbentilladelse, for hvilken der er betalt fuld afgift.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Til nr. 1

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 1, stk. 2, i lov om hittegods, at hittegods, som er fundet i offentlige institutioner, forlystelsesetablissementer, forretninger, offentlige befordringsmidler og lignende steder, kan afleveres til den pågældende institution, forretning mv. Penge, værdipapirer, særligt værdifulde smykker og lignende skal snarest muligt herefter afleveres til politiet. Andet hittegods kan opbevares af institutionen, forretningen mv. i indtil 30 dage. Er hittegodsset ikke udleveret til ejeren inden 30 dages forløb, skal det straks afleveres til politiet.

Efter den foreslåede nyaffattede bestemmelse i 1, stk. 2, 1. pkt., kan hittegods, som er fundet i offentlige institutioner, forlystelsesparker, forretninger, offentlige transportmidler, lufthavne, på hoteller og lignende steder, afleveres til den pågældende institution, forretning mv.

Bestemmelsen indebærer, at den gældende kreds af institutioner, som efter de gældende regler kan opbevare hittegods, præciseres og udvides. Der lægges således for det første op til at præcisere, at hittegods, som findes på hoteller, kan afleveres til det pågældende hotel, hvilket efter praksis allerede sker

i dag. Der lægges for det andet op til at udvide bestemmelsen således, at også hittegods, som findes i lufthavne, kan afleveres til den pågældende lufthavn. Bestemmelsen foreslås desuden opdateret i sproglig henseende, men i øvrigt administreret som hidtil.

Det foreslås i § 1, stk. 2, 2. pkt., at penge, særligt værdifulde smykker og andre værdifulde genstande, herunder bl.a. elektronik, dyre beklædningsgenstande og lignende, snarest muligt herefter skal afleveres til politiet.

Bestemmelsen indebærer, at værdifulde genstande snarest muligt, dvs. i løbet af et par dage efter indleveringen, skal afleveres til politiet, medmindre ejeren har afhentet hittegodset forinden. Penge, særligt værdifulde smykker og andre værdifulde genstande, herunder bl.a. elektronik, computere, ure, mobiltelefoner, dyre beklædningsgenstande og tasker og lignende skal i den forbindelse betragtes som værdifulde genstande.

Hvorvidt der i øvrigt er tale om en værdifuld genstand beror på en konkret vurdering, herunder af hvad genstanden formodes at være værd ved eventuelt bortsalg. Ved tvivl skal institutionen, forretningen mv. kontakte politiet med henblik på nærmere afklaring af, om genstanden er omfattet af indleveringspligten. Bestemmelsen sikrer dermed, at værdifuldt hittegods opbevares og håndteres af politiet. Der lægges ikke op til at ændre vurderingen af, hvad der i dag efter praksis betragtes som værdifuldt hittegods.

Det foreslås i § 1, stk. 2, 3. pkt., at andet hittegods skal opbevares af institutionen, forretningen mv. i mindst 30 dage.

Bestemmelsen indebærer, at mindre værdifuldt hittegods skal opbevares af institutionen, forretningen mv. i mindst 30 dage. Ændringen pålægger således de institutioner, forretninger mv., hvortil hittegodset indleveres, pligt til at opbevare mindre værdifuldt hittegods i mindst 30 dage. Det forudsættes, at institutionen, forretningen mv. opbevarer hittegodset på en forsvarlig måde, således at hittegodset ikke beskadiges eller går til grunde, men vil kunne udleveres til ejeren i passende stand (dvs. i væsentlig samme stand og mængde, som hittegodset blev fundet i), hvis denne henvender sig.

Det foreslås i § 1, stk. 2, 4. pkt., at ejeren af hittegodset har krav på at få dette udleveret, når ejeren henvender sig til institutionen, forretningen mv. og godtgør sin ret inden udløbet af de 30 dage.

Bestemmelsen indebærer således, at ejeren af hittegodset har krav på at få dette udleveret, når ejeren henvender sig til institutionen, forretningen mv. og godtgør sin ret inden udløbet af de 30 dage. Institutionen, forretningen mv. skal i nødvendigt omfang kunne dokumentere, at hittegodset er opbevaret i mindst 30 dage, før der kan ske bortsalg, destruktion mv. Det kan f.eks. ske ved at notere oplysninger om, hvor og hvornår hittegodset er fundet.

Det foreslås i § 1, stk. 2, 5. pkt., den pågældende institution, forretning mv. har ret til at bortsælge, bortgive, destruere eller tage hittegodset i brug, hvis ejeren ikke har henvendt sig inden de 30 dage.

Bestemmelsen indebærer, at den pågældende institution, forretning mv. har ret til at bortsælge, bortgive, destruere eller tage hittegodset i brug, hvis ejeren ikke har henvendt sig inden de 30 dage. Ejendomsretten til hittegodset og dermed retten til at disponere over hittegodset overgår således til institutionen, forretningen mv. efter udløbet af de 30 dage. Salgssummen ved et eventuelt bortsalg efter 30 dage vil tilsvarende tilfalde den pågældende institution, forretning mv.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 1, stk. 3, i lov om hittegods, at politiet kan tillade, at de i § 1, stk. 2, nævnte institutioner, forretninger mv. opbevarer andet hittegods end penge, værdipapirer, særligt værdifulde smykker og lignende i indtil 3 måneder, hvis institutionen opbevarer hittegods på betryggende måde og fører en fortegnelse over det med oplysning om, hvor, hvornår og af hvem det er fundet.

Med lovforslaget nyaffattes § 1, stk. 2, jf. lovforslagets § 3, nr. 1, hvoraf det fremgår, at mindre værdifuldt hittegods skal opbevares af institutionen, forretningen mv. i mindst 30 dage. Herefter kan den pågældende institution, forretning mv. frit disponere over hittegods. Hermed bliver den gældende § 1, stk. 3, om tilladelse til at opbevare mindre værdifuldt hittegods overflødig, og bestemmelsen foreslås derfor ophævet.

Til § 4

Til nr. 1 – 3

Det fremgår af paslovens § 4 a, stk. 1, 1. pkt., at der for pasudstedelse skal betales et gebyr, jf. stk. 2-6. For udstedelsen af pas til personer, der er fyldt 18 år, men ikke har nået folkepensionsalderen, jf. § 1 a i lov om social pension, betales 600 kr., jf. § 4 a, stk. 2. For udstedelse af fællespas betales 600 kr., jf. § 4 a, stk. 3. For udstedelse af pas til personer, der er under 18 år, betales 115 kr., jf. § 4 a, stk. 5.

Paslovens § 4 a, stk. 1-5, gælder i medfør af § 4 a, stk. 6, også ved ombytning af pas, udstedelse af ekstra pas og udstedelse af nyt pas i gyldighedsperioden. Dog udstedes nyt pas uden betaling, hvis et pas på grund af forhold, der må tilregnes den pasudstedende myndighed, lider af væsentlige mangler.

Det fremgår af paslovens § 4 b, stk. 1, at der for optagelse af digitalt fingeraftryk i forbindelse med udstedelse af pas betales 25 kr. I henhold til stk. 2 skal gebyret efter stk. 1 pris- og lønreguleres en gang årligt den 1. januar med den af Finansministeriet fastsatte sats for det generelle pris- og lønindeks. Det herefter fremkomne beløb afrundes til nærmeste kronebeløb. Justitsministeren bekendtgør hvert år, hvilken regulering der skal finde sted. Pr. 1. januar 2020 er gebyret for optagelse af fingeraftryk i pas 28 kr.

Pasansøgere under 12 år og pasansøgere, fra hvem det varigt er umuligt at optage fingeraftryk, er undtaget fra krav om fingeraftryk, jf. § 5, stk. 9, i bekendtgørelse nr. 1337 af 28. november 2013 om pas mv. med senere ændringer. Pasansøgere under 12 år og pasansøgere, fra hvem det varigt er umuligt at optage fingeraftryk, skal derfor ikke betale gebyr for optagelse af fingeraftryk.

Det foreslås i nr. 1 at ændre § 4 a, stk. 2, således at beløbet hæves fra 600 kr. til 862 kr.

Det foreslås i nr. 2, at ændre § 4 a, stk. 3, således at beløbet hæves fra 600 kr. til 862 kr.

Det foreslås i nr. 3, at ændre § 4 a, stk. 5, således at beløbet hæves fra 115 kr. til 150 kr.

Der lægges derfor med lovforslaget op til at hæve gebyrerne for udstedelse af pas, således at der for udstedelsen af pas til personer, der er fyldt 18 år, men ikke har nået folkepensionsalderen, jf. § 1 a i lov om social pension, fremover betales 862 kr. For udstedelse af fællespas skal der fremover betales 862 kr. For udstedelse af pas til personer, der er under 18 år, foreslås gebyret hævet til 150 kr.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

De gældende regler om gebyr for udstedelse af pas er beskrevet ovenfor i bemærkningerne til lovforslagets § 4, nr. 1-3.

Det er efter gældende ret ikke muligt at hæve gebyret for udstedelse af pas i tilfælde, hvor pasansøgeren ikke kan fremvise et gyldigt eller udløbet pas ved ansøgning om fornyelse af pas.

Det foreslås, at der indføres en ny § 4 c i pasloven, hvorefter gebyrerne for udstedelse af pas efter § 4 a, stk. 2-6, og gebyrerne for optagelse af fingeraftryk, jf. paslovens § 4 b, stk. 1, fordobles, når et gyldigt eller udløbet pas tilhørende pasansøgeren ikke kan fremvises ved ansøgning eller fremvises i ødelagt stand i forbindelse med ansøgning om fornyelse af pas eller udstedelse af nyt pas i gyldighedsperioden.

En fordobling af de i paslovens § 4 a og § 4 b gældende gebyrer betyder, at det samlede gebyr for fornyelse af pas mv. i tilfælde, hvor pasansøgeren ikke kan fremvise et gyldigt eller udløbet pas, hæves fra 150 kr. til 300 kr., fra 178 kr. til 356 kr., fra 890 kr. til 1.780 kr., og fra 378 til 756 kr. for henholdsvis 0-11 årige, 12-17 årige, personer fra 18 år til folkepensionsalderen og personer over folkepensionsalderen, jf. § 1 a i lov om social pension.

Den foreslåede ordning gælder ikke for udstedelse af ekstra pas eller provisoriske pas, jf. pasbekendtgørelsens §§ 15 og 24, eller pas, som udstedes i henhold til pasbekendtgørelsens § 23.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Det foreslås i lovens § 5, *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. februar 2021.

Det foreslås med § 5, *stk. 2*, at afgiftsreguleringen for ansøgninger om tilladelser efter våbenloven gælder for ansøgninger, der indgives fra og med ikrafttrædelsesdagen. For ansøgninger indgivet før, gælder de hidtidige regler. Indgivelsestidspunktet er tidspunktet, hvor ansøgningen er kommet frem til den relevante myndighed.

Det foreslås i § 5, *stk. 3*, at loven ikke finder anvendelse på ansøgninger om fornyelse af pas og udstedelse af nyt pas i gyldighedsperioden, der er indgivet før den 1. februar 2021. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Indgivelsestidspunktet er tidspunktet, hvor ansøgningen er kommet frem til den relevante myndighed.

Til § 6

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed.

Den foreslåede § 6, *stk. 1*, fastslår, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland.

For så vidt angår ændringerne af retsplejeloven skyldes det, at der for Færøerne og Grønland gælder særlige retsplejelove. For så vidt angår ændringen af hittegodsloven skyldes det, at denne lov ikke gælder for disse dele af riget. Færøerne har overtaget henholdsvis våbenloven og hittegodsloven.

Den foreslåede § 6, *stk. 2*, vedrører den territoriale gyldighed for lovforslagets § 4 vedrørende ændringen af pasloven.

Det foreslås med § 6, *stk. 2*, at lovens § 4 ved kongelig anordning kan sættes i kraft for Færøerne

og Grønland med de afvigelser, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger. Dette skyldes, at paslovens § 4 a og § 4 b ved kongelig anordning er sat i kraft for Færøerne og Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget
§ 1

I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1445 af 29. september 2020, foretages følgende ændringer:

§ 804. Som led i efterforskningen af en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, eller krænkelse som nævnt i § 2, stk. 1, nr. 1, i lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning kan der meddeles en person, der ikke er mistænkt, pålæg om at forevise eller udlevere genstande (edition), hvis der er grund til at antage, at en genstand, som den pågældende har rådighed over, kan tjene som bevis, bør konfiskeres eller ved lovovertrædelsen er fravendt nogen, som kan kræve den tilbage. Når pålæg meddeles en erhvervsvirksomhed, finder § 189 tilsvarende anvendelse for andre, der i kraft af deres tilknytning til virksomheden har fået kendskab til sagen.

Stk. 2. Er en genstand udleveret til politiet efter pålæg om edition, finder reglerne om beslaglæggelse efter § 803, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Er en genstand uden pålæg herom afleveret til politiet af de i stk. 1 nævnte grunde, finder § 807, stk. 5, anvendelse. Fremsættes der begæring om udlevering, og imødekommer politiet ikke begæringen, skal politiet snarest muligt og inden 24 timer forelægge sagen for retten med anmodning om beslaglæggelse. § 806, stk. 4, 2. pkt., og stk. 7, 1. pkt., finder i så fald anvendelse.

Stk. 4. Der kan ikke meddeles pålæg om edition, såfremt der derved vil fremkomme oplysning om forhold, som den pågældende ville være udelukket fra eller fritaget for at afgive forklaring om som vidne, jf. §§ 169-172.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte regler om økonomisk godtgørelse i særlige tilfælde for udgifter i forbindelse med opfyldelse af pålæg om edition.

§ 806. Afgørelse om beslaglæggelse og om pålæg om edition træffes efter politiets begæring. Begæring om beslaglæggelse til sikring af erstatningskrav kan tillige fremsættes af forurettede.

Stk. 2. Afgørelsen træffes af retten ved kendelse, jf. dog stk. 9. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt. Kendelsen kan til enhver tid omgøres.

Stk. 3. Retten kan efter politiets begæring i en kendelse om edition bestemme, at politiet fra virksomheder og personer, der er omfattet af § 1 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, kan indhente oplysninger, som de pågældende har rådighed over, om transaktioner på en konto, hvortil der er overført midler ved en transaktion, som er omfattet af kendelsen om edition,

1. I § 804, stk. 3, 3. pkt., og § 807, stk. 3, 2. pkt., ændres »stk. 7, 1. pkt.« til: »stk. 8, 1. pkt.«.

2. I § 806, stk. 2, 1. pkt., ændres »stk. 9« til: »stk. 10«.

eller ved en transaktion, der udspringer af en transaktion, som er omfattet af kendelsen om edition. I kendelsen fastsættes det tidsrum, inden for hvilket indhentelse af oplysninger kan ske. Dette tidsrum skal være så kort som muligt og må ikke overstige 4 uger. Tidsrummet kan forlænges, men højst med 4 uger ad gangen. Forlængelsen sker ved kendelse. Politiet skal snarest muligt efter udløbet af det tidsrum, inden for hvilket indhentelse af oplysninger kan ske, underrette retten om de transaktioner, som politiet har indhentet oplysninger om. Underretningen skal indeholde en angivelse af de bestemte grunde, der er til at antage, at transaktionerne udspringer af en transaktion, som er omfattet af kendelsen om edition.

Stk. 4. Såfremt indgrebets øjemed ville forspildes, hvis retskendelse skulle afventes, kan politiet træffe beslutning om beslaglæggelse og om edition, jf. dog stk. 6. Fremsætter den, mod hvem indgrebet retter sig, anmodning herom, skal politiet snarest muligt og senest inden 24 timer forelægge sagen for retten, der ved kendelse afgør, om indgrebet kan godkendes.

Stk. 5. Politiet kan træffe beslutning om beslaglæggelse efter § 803 a. Stk. 4, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. Beslaglæggelse efter § 802, stk. 3, kan kun ske efter retskendelse. Det samme gælder beslaglæggelse af trykte skrifter eller lyd- eller billedprogrammer omfattet af medieansvarsloven, i anledning af hvis indhold ansvar skal gøres gældende.

Stk. 7. Inden retten træffer afgørelse efter stk. 4, 2. pkt., skal der være givet den, mod hvem indgrebet retter sig, adgang til at udtale sig. § 748, stk. 5 og 6, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 8. Inden retten træffer afgørelse om pålæg om edition efter § 804, skal der være givet den, der har rådighed over genstanden, adgang til at udtale sig. § 748, stk. 5 og 6, finder tilsvarende anvendelse. Bestemmelsen i 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis rettens afgørelse skal danne grundlag for en international retsanmodning om edition.

3. I § 806 indsættes efter stk. 6 som nyt stykke:

»*Stk. 7.* Politiet kan træffe afgørelser om pålæg om edition af oplysninger om transaktioner, konti, depoter, bokse eller lignende fra virksomheder eller personer, der er omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13 eller 19-24, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme. Politiet kan i afgørelsen om pålæg om edition efter 1. pkt. bestemme, at der fra virksomheder og personer, der er omfattet af § 1 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, kan indhentes oplysninger, som de pågældende har rådighed over, om transaktioner på en konto, hvortil der er overført midler ved en transaktion, som er omfattet af afgørelsen om edition, eller ved en transaktion, der udspringer af en transaktion, som er omfattet af afgørelsen om edition. Stk. 4, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Politiets afgørelser efter dette stykke skal være skriftlige og ledsaget af grunde.«

Stk. 7-9 bliver herefter stk. 8-10.

Stk. 9. Afgørelse om beslaglæggelse træffes af politiet, såfremt den, som indgrebet retter sig imod, meddeler skriftligt samtykke til indgrebet.

§ 807. Politiet iværksætter beslaglæggelse. Foretages beslaglæggelse på grundlag af en retskendelse, skal denne på begæring forevises for den, som indgrebet retter sig imod. Foretages beslaglæggelsen efter reglen i § 806, stk. 4 eller 5, skal politiet vejlede den pågældende om adgangen til at få spørgsmålet indbragt for retten.

Stk. 2. Politiet foranlediger ved henvendelse til den, som indgrebet retter sig imod, at en kendelse om edition opfyldes. Rettens kendelse skal på begæring forevises for den pågældende. Afviser den pågældende uden lovlig grund at efterkomme pålægget, finder bestemmelsen i § 178 tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Beslaglægges materiale hos personer, der er omfattet af § 172, kan den pågældende kræve, at det første gennemsyn af materialet skal foretages af retten. § 806, stk. 7, 1. pkt., finder tilsvarende anvendelse ved rettens gennemsyn. Indtil det første gennemsyn kan ske, opbevares materialet af politiet.

Stk. 4. Har retten afsagt kendelse om beslaglæggelse af en formue eller en del af en formue, jf. § 802, stk. 3, skal politiet sørge for, at der beskikkes en værge til at bestyre den beslaglagte formue. Politiet lader kendelsen om beslaglæggelse tinglyse efter reglerne i tinglysningslovens § 48. Kendelsen forkyndes for tiltalte efter reglerne i § 159.

Stk. 5. Genstande, som kommer i politiets besiddelse som følge af beslaglæggelse eller pålæg om udlevering, skal snarest muligt optegnes og mærkes. Politiet skal på begæring udstede kvittering for modtagelsen.

§ 807 a. Samme befojelser til beslaglæggelse som politiet, jf. § 806, stk. 4, har enhver, der træffer nogen under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af et strafbart forhold. Det beslaglagte skal snarest muligt overgives til politiet med oplysning om tidspunktet og grundlaget for beslaglæggelsen. Politiet forelægger sagen for retten i overensstemmelse med § 806, stk. 4, 2. pkt., medmindre det beslaglagte inden udløbet af 24 timer udleveres til den, mod hvem indgrebet er foretaget, eller denne meddeler skriftligt samtykke til beslaglæggelse i overensstemmelse med § 806, stk. 9.

4. I § 807, stk. 2, 1. pkt., ændres »en kendelse« til: »et pålæg«.

5. I § 807, stk. 2, 2. pkt., ændres »Rettens kendelse« til: »Rettens kendelse eller politiets afgørelse efter § 806, stk. 7«.

1. I § 804, stk. 3, 3. pkt., og § 807, stk. 3, 2. pkt., ændres »stk. 7, 1. pkt.« til: »stk. 8, 1. pkt.«.

6. I § 807 a, 3. pkt., ændres »§ 806, stk. 9« til: »§ 806, stk. 10«.

§ 2

I lov om våben og eksplosivstoffer, jf. lovbekendtgørelse nr. 920 af 29. august 2019, foretages følgende ændringer:

§ 6 b, stk. 1, 1. pkt. For indgivelse af ansøgning om tilladelse efter denne lov betales 840 kr., jf. dog stk. 7.

1. I § 6 b, stk. 1, 1. pkt. ændres »840 kr.« til: »1.085 kr.«.

§ 6, b, stk. 2. Afgiften nedsættes til det halve, hvis ansøgeren i forvejen har en våbentilladelse, for hvilken der er betalt fuld afgift.

§ 1. Hittegods skal snarest muligt afleveres til politiet medmindre finderens ved, hvem ejeren er, og straks tilbageleverer det til denne.

Stk. 2. Hittegods, som er fundet i offentlige institutioner, forlystelsesetablissementer, forretninger, offentlige befordringsmidler og lignende steder, kan afleveres til den pågældende institution, forretning m.v. Penge, værdipapirer, særligt værdifulde smykker og lignende skal snarest muligt herefter afleveres til politiet. Andet hittegods kan opbevares af institutionen, forretningen m.v. i indtil 30 dage. Er hittegodsset ikke udleveret til ejeren inden 30 dages forløb, skal det straks afleveres til politiet.

Stk. 3. Politiet kan tillade, at de i stk. 2 nævnte institutioner, forretninger m.v. opbevarer andet hittegods end penge, værdipapirer, særligt værdifulde smykker og lignende i indtil 3 måneder, hvis institutionen opbevarer hittegodsset på betryggende måde og fører en fortegnelse over det med oplysning om, hvor, hvornår og af hvem det er fundet.

§ 4 a. For udstedelse af pas betales et gebyr, jf. stk. 2-6. For optagelse af digitalt fingeraftryk i forbindelse med udstedelse af pas betales et gebyr, jf. § 4 b.

Stk. 2. For udstedelse af pas til personer, der er fyldt 18 år, men ikke har nået folkepensionsalderen, jf. § 1 a i lov om social pension, betales 600 kr.

Stk. 3. For udstedelse af fællespas betales 600 kr.

Stk. 4. For udstedelse af pas til personer, der har nået folkepensionsalderen, jf. § 1 a i lov om social pension, betales 350 kr.

2. § 6 b, stk. 2, ophæves.

Stk. 3-7 bliver herefter stk. 2-6.

§ 3

I lov om hittegods, jf. lovebekendtgørelse nr. 879 af 4. juli 2014, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* Hittegods, som er fundet i offentlige institutioner, forlystelsesparker, forretninger, offentlige transportmidler, lufthavne, på hoteller og lignende steder, kan afleveres til den pågældende institution, forretning m.v. Penge, særligt værdifulde smykker og andre værdifulde genstande, herunder bl.a. elektronik, dyre beklædningsgenstande og lignende, skal snarest muligt herefter afleveres til politiet. Andet hittegods skal opbevares af institutionen, forretningen m.v. i mindst 30 dage. Ejeren af hittegodsset har krav på at få dette udleveret, når ejeren henvender sig til institutionen, forretningen m.v. og godtgør sin ret inden udløbet af de 30 dage. Den pågældende institution, forretning m.v. har ret til at bortsælge, bortgive, destruere eller tage hittegodsset i brug, hvis ejeren ikke har henvendt sig inden de 30 dage.«

2. § 1, stk. 3, ophæves

§ 1

I lov om pas til danske statsborgere m.v., jf. lovebekendtgørelse nr. 76 af 19. januar 2017, som senest ændret ved lov nr. 167 af 29. februar 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 4 a, stk. 2, ændres »600 kr.« til: »862 kr.«.

2. I § 4 a, stk. 3, ændres »600 kr.« til: »862 kr.«.

3. I § 4 a, stk. 5, ændres »115 kr.« til: »150 kr.«.

Stk. 5. For udstedelse af pas til personer, der er under 18 år, betales 115 kr.

Stk. 6. Stk. 1-5 gælder også ved ombytning af pas, udstedelse af ekstra pas og udstedelse af nyt pas i gyldighedsperioden. Dog udstedes nyt pas uden betaling, hvis et pas på grund af forhold, der må tilregnes den pasudstedende myndighed, lider af væsentlige mangler. Ligeledes udstedes nyt pas uden betaling, når der i medfør af § 2, stk. 3, udstedes et provisorisk pas til en person, over for hvem der er truffet afgørelse efter § 2, stk. 1, nr. 5.

1. Efter § 4 b indsættes:

»§ 4 c. Når et gyldigt eller udløbet pas tilhørende pasansøgeren ikke kan fremvises ved ansøgning eller fremvises i ødelagt stand i forbindelse med ansøgning om fornyelse af pas eller udstedelse af nyt pas i gyldighedsperioden, fordobles de efter § 4 a, stk. 2-6, og § 4 b, stk. 1, gældende gebyrer for udstedelse af pas.«